

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 04.04.1995

KOM(95) 113 endelig udg.

KOMMISSIONENS MEDDELELSE
TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
OM STATUS OVER OG GENNEMFØRELSE AF
DIREKTIV 90/388/EØF
OM LIBERALISERING AF MARKEDET
FOR TELETJENESTER

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord og Resumé

I INDLEDNING

Formål
Baggrund

II STATUS OVER DEN HIDTIDIGE GENNEMFØRELSE

- a) Generelle bemærkninger
- b) Formelle procedurer
- c) Udvidelse til også at omfatte Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og de central- og østeuropæiske lande

III SÆRLIGE GENNEMFØRELSESPROBLEMER

- a) Generelle problemer i forbindelse med taletjenester
- b) Håndhævelse af taletelefonimonopolet på et liberaliseret marked
- c) Virksomhedsnet og lukkede brugergrupper
- d) Datatransmission i almenhedens interesse
- e) Adskillelse af bevillings- og driftsfunktionen

IV INDDRAGELSE AF SATELLITKOMMUNIKATIONSNET OG -TJENESTER (DIREKTIV 94/46/EF)

- a) Betydningen af ændringsdirektivet
- b) Taletelefoni
- c) Radio- og tv-tjenester
- d) Adgang til rumsegment
- e) Internationale satellitorganisationer
- f) Tidsplan for gennemførelsen

V FREMTIDSPERSPEKTIVER I FORBINDELSE MED LIBERALISERING AF TJENESTER OG INFRASTRUKTUR

VI KONKLUSION

BILAG I: Gennemførelse af direktiv 90/388/EØF i medlemsstaterne

BILAG II: Liste over de nationale bevillingsorganer inden for telekommunikation

Forord

Den Europæiske Union gennemgår i øjeblikket en hurtig tilpasningsproces til det kommende informationssamfund. Den digitale teknologi ændrer markedet for telekommunikation, computere, information og audiovisuelt udstyr. Informationssamfundet begynder at indvirke kraftigt på økonomien og den måde, som vi arbejder, lever og agerer på. Det påvirker vore handels- og organisationsmåder samt vort forhold til omverdenen.

I rapporten "Europa og det globale informationssamfund", der er udarbejdet efter anmodning fra Det Europæiske Råd, nævnes denne grundlæggende ændring, og der foreslås nogle overordnede rammer. Stats- og regeringscheferne godkendte på Korfu-topmødet denne rapport, og anmodede om klare og stabile lovgivningsmæssige rammer for den videre udvikling.

Der er tale om globale ændringer. De påvirker ikke kun Den Europæiske Union og de største konkurrenter, men selve konkurrencesituationen. For at kunne konkurrere effektivt i dag er det nødvendigt at kunne fremskaffe, handle, opstille, lagre og gengive information hurtigt og effektivt.

I den stigende internationalisering af økonomien er det vigtigt, at de europæiske firmaer kan bevare og styrke deres konkurrenceevne på de eksisterende markeder, samtidig med at de tager nye udfordringer op og vinder indpas på nye markeder. De må derfor fuldt ud kunne drage nytte af den nye informationsteknologi i produktionsprocessen. Da en forbedret konkurrenceevne styrker den økonomiske vækst, vil dette naturligt medføre jobskabelse.

Teknologiske fremskridt og innovation gør det muligt at tilbyde brugerne et stigende antal tjenester og anvendelser, der har større ydeevne, og som bedre kan tilpasses de individuelle behov. Dette er ikke blot en fordel for erhvervslivet. For de private brugere betyder det mulighed for på anmodning at få direkte adgang til de nye tjenester og til underholdning, der ikke blot kan modtages, men også anvendes interaktivt.

Samtidig er det nødvendigt at betragte de arbejdsmæssige forhold på området. Som det fremgår af grønbogen om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net (KOM(94) 440 endelig udg. og 682 endelig udg.), vil en forøgelse af konkurrencen få indflydelse på beskæftigelsen, dels ved at beskytte jobs, der ellers ville være blevet nedlagt, dels ved at medvirke til oprettelsen af nye arbejdspladser i forbindelse med, at europæiske virksomheder udnytter de konkurrencemæssige fordele, der følger af de nye teleteknologier og teletjenester. Af særlig betydning for beskæftigelsen er virkningen af den ny teknologi inden for små og mellemstore virksomheder, der traditionelt set må betragtes som den primære kilde til arbejdskraft i Europa.

Erfaringerne viser, at eventuelle nedskæringer af arbejdspladser opvejes af nyoprettede stillinger, samt at den samlede beskæftigelse inden for telekommunikationssektoren ikke er blevet forringet som følge af liberaliseringen. Det er vigtigt for den fremtidige udvikling, at den sociale dialog inden for sektoren skærpes. Kommissionen har indledt en omfattende undersøgelse, der har til formål at give et sikrere kvantitativt vurderingsgrundlag med hensyn til, i hvilket omfang konkurrence vil skabe nye beskæftigelsesmuligheder.

Disse spørgsmål vil endvidere blive undersøgt og diskuteret i dybden inden for rammerne af den nye rådgivende informationsgruppe, der for nylig er blevet nedsat af Kommissionen, d.v.s. Informationssamfundets Forum og Gruppen af Højtstående Ekspertter inden for Området for Informationssamfundets Sociale og Samfundsmæssige aspekter.

I den handlingsplan, som Kommissionen offentliggjorde som følge af konklusionerne fra Korfu-topmødet, og i rapporten om Europa og det globale informationssamfund ("Europas vej til informationssamfundet", Kommissionens meddelelse af 19. juli 1994), understreges behovet for en fortsat og fremskyndet liberalisering af teletjenester. I den forbindelse fastsættes i Rådets resolution 93/C 213/01 af 22. juli 1993 om behovet for yderligere udvikling på telekommunikationsmarkedet de overordnede rammer for den lovgivningsmæssige udvikling i Den Europæiske Union, og det fastsættes, at der den 1. januar 1998 skal være gennemført fuld liberalisering (med mulighed for overgangsperioder for visse medlemsstaters vedkommende). Det understreges i resolutionen, at det er vigtigt at sikre fuld gennemførelse af den eksisterende lovgivning samt yderligere at udbygge disse rammebestemmelser med henblik på 1. januar 1998. Den 22. december 1994 vedtog Rådet resolution 94/C 379/03, der udvider principperne for liberalisering og den aftalte tidsplan for tjenesterne til også at omfatte liberalisering af den tilhørende teleinfrastruktur, der anvendes til fremføring af sådanne tjenester.

Hidtil har Kommissionens direktiv 90/388/EØF om liberalisering af markedet for teletjenester været kernen i EU's liberalisering af teletjenester. Direktivet er og vil fortsat være kernen i denne reformproces, der herefter vil være koncentreret om at overholde fristen 1. januar 1998, som Rådet har sat for liberalisering af alle teletjenester og den infrastruktur, der anvendes til fremføring heraf; i henhold til Rådets ovennævnte resolution skal der fremsættes forslag til de tilhørende rammebestemmelser inden 1. januar 1996. Det er ligeledes inden for rammerne af dette direktiv, at Kommissionen kan fremskynde foranstaltninger med henblik på fjernelse af restriktioner, der er skyld i flaskehalsproblemer, hvad angår infrastruktur til de tjenester, der allerede er liberaliseret i henhold til direktivet. I den henseende vedtog Kommissionen den 13. oktober 1994 et ændringsdirektiv, således at satellitkommunikation herefter også falder ind under direktivets rammer. Den 21. december 1994 vedtog Kommissionen et udkast til ændringsdirektiv, der skal til høring, om anvendelse af kabel-tv-net til tilrådighedsstillelse af sådanne tjenester.

Der er i de sidste fire år sket store fremskridt i medlemsstaterne. Der er imidlertid fortsat vigtige områder, der i en række tilfælde skal tages fat på. Det understreges i Rådets resolution af 22. juli 1993, at "der er behov for, at de nuværende lovgivningsmæssige rammer, herunder direktiv 90/388/EØF, udfyldes hurtigt og effektivt". Samtidig foreskrives det i direktivet, at virkningen af visse foranstaltninger vil blive vurderet af Kommissionen i løbet af 1994. Kommissionen finder det derfor hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at fremsende denne meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om de generelle fremskridt, hvad angår gennemførelsen af direktivets målsætninger.

Resumé

I afsnit I opridses formålet med meddelelsen, og den relateres til de hidtidige, nuværende og fremtidige lovgivningsmæssige rammer.

Afsnit II indeholder generelle bemærkninger til de fremskridt, der er gjort i medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 90/388. Afsnittet indeholder en liste over de områder, der er blevet gennemgået af Kommissionen for at konstatere, hvilke fremskridt der er sket.

I afsnit III forklares og uddybes særlige problemer, der i løbet af de sidste fire år er dukket op i forbindelse med gennemførelsen. Disse områder falder i tre kategorier: taletelefonitjenester for lukkede brugergrupper og virksomhedsnet, datatransmission for almenheden og adskillelse af drift og tilsyn.

I afsnit IV beskrives den seneste inddragelse af satellitkommunikation i form af Kommissionens ændringsdirektiv 94/46/EF.

Afsnit V indeholder en beskrivelse af fremtidsperspektiverne for direktivet og dets gennemførelse. Direktivet sættes ind i en større sammenhæng med fuldstændig liberalisering af tjenester og infrastruktur, bl.a. med henblik på at forberede 1998-fristen.

I afsnit VI opridses Kommissionens konklusioner om gennemførelsen af direktivet og virkningerne for EU's politik på telekommunikationsområdet generelt.

I. INDLEDNING

Formål

Kommissionens direktiv 90/388 blev offentliggjort den 28. juni 1990 (herefter benævnt enten "teletjenestedirektivet" eller "direktivet"). Det bliver betragtet som en af hjørnestenene i EU's rammebestemmelser om liberalisering af det europæiske telekommunikationsmarked. I Rådets resolution af 22. juli 1993¹ understreges behovet for en hurtig gennemførelse. Det hedder i resolutionen, at "der er behov for, at de nuværende lovgivningsmæssigerammer, herunder direktiv 90/388/EØF, udfyldes hurtigt og effektivt".

Derfor fremlægger Kommissionen nu en meddelelse, hvor der gøres status over gennemførelsen af direktivet².

Meddelelsen har tre formål³:

- i) Beskrivelse af den hidtidige gennemførelse
- ii) Definition og uddybning af centrale problemer
- iii) Placering af direktivet i den række af reformer, der er iværksat med henblik på 1998-fristen i overensstemmelse med Rådets resolution fra 1993, som "støtter Kommissionens hensigt med hensyn til inden den 1. januar 1996 at udarbejde de nødvendige ændringer i Fællesskabets retlige rammer med henblik på at gennemføre liberaliseringen af alle offentlige taletelefonitjenester senest den 1. januar 1998".

Baggrund

I teletjenestedirektivet fastsættes fire datoer, hvor visse særlige bestemmelser senest skal være gennemført:

- 31. december 1990 for liberalisering af teletjenester med undtagelse af taletelefoni og rent gensalg af kapacitet
- 1. juli 1991 for oprettelse af et uafhængigt organ med ansvar for bevilling af driftstilladelser og tilsyn med brugsvilkår

¹ Rådets resolution 93/C 231/01.

² Meddelelsen dækker ikke tilstødende emner inden for EU's telekommunikationspolitik som f.eks. anvendelsen af ONP-vilkår inden for lejede kredsløb. Disse emner behandles indgående i andre nylige meddelelser. Jf. grønbogen om liberalisering af teleinfrastrukturen og kabel-tv-net, del I/II, KOM(94) 440; KOM(94) 682 og meddelelsen "ONP-vilkår (Open Network Provision) for telenet og -tjenester - status og fremtidsplaner", KOM(94) 513.

³ Det skal bemærkes, at denne meddelelse på ingen måde erstatter de formelle procedurer, der er foreskrevet i traktaten med henblik på at sikre fuld gennemførelse af Fællesskabets lovgivning.

- 30. juni 1992 for anmeldelse af driftstilladelser eller erklæringsprocedurer i forbindelse med anskaffelse af offentlige pakke- eller kredsløbskoblede datatjenester
- 31. december 1992 for liberalisering af rent gensalg af kapacitet⁴.

I Parlamentets beslutning A3-0113/93 af 20. april 1993 opfordres Kommissionen til at forberede en liberalisering af den EF-interne og nationale taletelefoni og så hurtigt som muligt at træffe de nødvendige foranstaltninger for fuldt ud at udnytte det eksisterende potentielle i forbindelse med kabelnettenes eksisterende infrastruktur til teletjenester og ufortøvet fjerne de eksisterende hindringer, for så vidt angår udnyttelsen af kabelnetværkene til ikke-forbeholdte tjenester, samt træffe foranstaltninger til at sikre en optimal udnyttelse af eksisterende jernbaneselskabers samt elselskabers grænseoverskridende telekommunikationsnet⁵.

Rådets resolution 93/C213/01 indeholder en tidsplan for udbygning af teletjenester og bekræfter datoen

- 1. januar 1998, hvad angår liberalisering af offentlige taletelefonitjenester⁶.

Den 17. november 1994 vedtog Rådet endnu en resolution, der bekræfter datoen

- 1. januar 1998 for liberalisering af teleinfrastrukturen⁷.

Som det fremgår af Kommissionens handlingsplan fra 19. juli 1994 med titlen "Europa på vej mod informationssamfundet, en handlingsplan"⁸, er Unionen nu fuldt ud i gang med at gennemføre informationssamfundet. Ovennævnte resolutioner, konklusionerne fra Det Europæiske Råd på Korfu⁹ samt Kommissionens meddelelse om høring om grønbogen om mobil- og personkommunikation¹⁰ og resultaterne af de nuværende høringer om grønbogen om infrastruktur (del I/II)¹¹ vil indeholde retningslinjer for yderligere ændringer af teletjenedirektivet, således at der kan opnås fuld liberalisering af telekommunikationssektoren. I den forbindelse vil en løbende gennemgang af situationen i medlemsstaterne få stadig større betydning i årene op til fristens udløb.

⁴ I direktivet gives mulighed for at indrømme udsættelse indtil 1. januar 1996, hvad angår forbud mod rent gensalg af kapacitet i de medlemsstater, hvor nettet til pakke- eller kredsløbskoblede datatjenester endnu ikke er tilstrækkelig udbygget.

⁵ EFT nr. C 150 af 31. maj 1993.

⁶ I nogle medlemsstater med mindre udbyggede net (f.eks. Spanien, Irland, Grækenland og Portugal) tillades en længere overgangsperiode på op til fem år. Meget små net (Luxembourg) kan også om nødvendigt indrømmes en periode på op til to år.

⁷ Der gælder de samme undtagelser som ovenfor, jf. Rådets resolution af 22. december 1994 om principper og tidsplan for liberalisering af teleinfrastrukturene (94/C 379/03); EFT C 379 af 31.12.1994, s. 4.

⁸ KOM(94) 347.

⁹ Konklusioner fra Det Europæiske Råd på Korfu, 24.-25. juni 1994.

¹⁰ Udvikling af et personkommunikationsmiljø: grønbog om en fælles strategi for mobil- og personkommunikation i Den Europæiske Union (KOM(94) 145 endelig udg.).

¹¹ Op.cit.

II. STATUS OVER DEN HİDTİDİGE GENNEMFØRELSE

a) *Generelle bemærkninger*

Medlemsstaterne blev anmodet om at gennemføre direktivets bestemmelser og meddele Kommissionen, hvilke foranstaltninger der var vedtaget pr. 31. december 1990, 1. juli 1991 og 31. december 1992¹². Alle medlemsstater med undtagelse af to har opfyldt disse anmeldelseskrav¹³. For at vurdere om direktiv 90/388/EØF er faktisk gennemført i de forskellige medlemsstater, blev der udarbejdet en liste over de væsentligste punkter. Der er ikke tale om en udtømmende liste, men fremskridt i den faktiske gennemførelse kan bedst måles i forhold til følgende punkter¹⁴:

- Definition af "taletelefoni", hvor der stadig kan tildeles eksklusive eller særlige rettigheder i henhold til direktivets bestemmelser¹⁵.
- Andre eksklusive rettigheder;
Tjenesteleverandørers adgang til transmission/ruting gennem offentlige koblede telefonnet (public switched telephone network) og lejede kredsløb;
Betingelser i medfør af eksisterende godkendelses- eller anmeldelsesprocedurer;
Gennemsigtighed og åbenhed for bevillingsproceduren.
- Betingelser for rent gensalg af lejet kapacitet til datakommunikation;
Anmeldelse (inden udløb af frist) af eventuelle særlige godkendelsesordninger for et sådant gensalg;
Begrundelse for eventuelle særordninger¹⁶.
- Betingelser for fri adgang til offentlige net (formelt og i praksis);
Adgang til lejede kredsløb inden for en rimelig tidsfrist;
Begrundelse for brugerrestriktioner (hvis sådanne findes) på lejede kredsløb.
- Begrundelse for restriktioner med hensyn til databehandling (før eller efter offentlig net-transmission)¹⁷;
Garanti fra medlemsstaterne om ikke-forskelsbehandling, hvad angår brugerbetingelser og takster for tjenesteleverandørerne (herunder teleselskaberne).
- Uafhængigt bevillings- og tilsynsorgan, hvis opgaver bl.a. er: bevilling af driftstilladelser, tilsyn med meddelte godkendelser og med obligatoriske specifikationer og frekvenstildeling.

¹² Som nævnt vedrører undtagelserne for fristen 31.12.1990 a) specifikationer for rent gensalg af datatjenester, 31.12.1992; og b) oprettelse af et uafhængigt organ, 1.7.1991.

¹³ Italien (de bestemmelser, der er indarbejdet i "Legge Comunitaria 1994", er ufuldstændige) og Grækenland (foranstaltninger med henblik på det uafhængige organs drift er stadig ikke anmeldt).

¹⁴ Jf. direktivets artikel 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 7.

¹⁵ Forudsat at fristerne i Rådets resolution af 22. juli 1993 overholdes.

¹⁶ Jf. bestemmelserne i artikel 2 og 3.

¹⁷ Det skal påvises, at sådanne restriktioner er absolut nødvendige eller i almenvællets interesse.

Med udgangspunkt i disse punkter har Kommissionen måtte konstatere, at den faktiske gennemførelse¹⁸ i Unionen stadig er meget forskellig i de enkelte medlemsstater. Det vil i visse medlemsstater være nødvendigt at træffe yderligere foranstaltninger, før Kommissionen kan anse direktivet for at være korrekt gennemført¹⁹.

b) Formelle procedurer

I det omfang, det har været muligt, har Kommissionen forsøgt at læse de resterende gennemførelsesproblemer ved bilaterale drøftelser og forhandlinger med de berørte medlemsstater. Dette har været særlig effektivt (for begge parter) i de tilfælde, hvor oplysningerne var tilgængelige og gennemsigtige, og hvor der var en klar vilje til hurtigt at finde en bæredygtig løsning.

I de tilfælde, hvor gennemførelsesproblemerne ikke kan løses ved uformelle drøftelser inden for en rimelig tidsfrist, er Kommissionen nødt til at iværksætte den formelle procedure i forbindelse med manglende gennemførelse af et direktiv efter traktatens artikel 169²⁰.

På nuværende tidspunkt er en række formelle procedurer i gang. To af procedurene vedrører medlemsstaters manglende anmeldelse af de påkrævede nationale gennemførelsesforanstaltninger²¹. To andre vedrører ukorrekt anvendelse af direktivet i medlemsstaterne²².

c) Udvidelse til også at omfatte Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og de central- og østeuropæiske lande

I overensstemmelse med EØS-aftalen finder teletjensteddirektivet (med ændringer) også anvendelse i EØS-landene med virkning fra 1. juli 1994²³.

Da der i teletjensteddirektivet kun nævnes anvendelse af traktatens artikel 90 sammen med artikel 59 og 86, og da Europaaftalerne og interimaftalerne, som Unionen har indgået med seks central- og østeuropæiske lande, indeholder lignende bestemmelser, er de

¹⁸ Officiel anmeldelse er ikke nødvendigvis ensbetydende med gennemførelse.

¹⁹ Der gås mere i detaljer i afsnit III i meddelelsen. Bemærkninger til forholdene i de enkelte medlemsstater findes vedlagt som bilag.

²⁰ EF-traktatens artikel 169 omhandler tilfælde, hvor en medlemsstat ikke overholder en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, herunder gennemførelse af direktiver.

I henhold til traktatens artikel 169 er proceduren som følger:

- i) Kommissionen fremsender en "åbningsskrivelse" og opfordrer den pågældende medlemsstat til at fremsende sine bemærkninger.
- ii) Hvis medlemsstaten ikke bringer overtrædelsen til ophør, fremsætter Kommissionen en (ikke-bindende) begrundet udtalelse, hvori den fremsætter sine synspunkter og opfordrer medlemsstaten til at træffe de nødvendige foranstaltninger inden for en fastsat frist.
- iii) Hvis medlemsstaten ikke retter sig efter den begrundede udtalelse inden for den frist, der er fastsat, kan Kommissionen indbringe sagen for EF-Domstolen.

²¹ Italien og Grækenland.

²² Tyskland og Spanien.

²³ I aftalens konkurrencebilag (XIV), artikel 90, stk. 3, finder direktiver på telekommunikationsområdet, dvs. teletjensteddirektivet og teleterminaldirektivet (88/301/EØF) anvendelse på EØS-landene pr. 1. juli 1994; det samme gælder efterfølgende ændringsdirektiver, f.eks. ændringsdirektiv 94/46/EF vedrørende satellitkommunikation.

generelle principper i direktivet (samt eventuelle ændringer) tillige anvendelige i disse lande.

III. SÆRLIGE GENNEMFØRELSESPROBLEMER

I forbindelse med gennemførelsen af direktivet er der dukket fem hovedpunkter op, som kræver særlig opmærksomhed:

- a) Generelle problemer i forbindelse med taletjenester
- b) Håndhævelse af taletelefonimonopolet på et liberaliseret marked
- c) Virksomhedsnet og lukkede brugergrupper
- d) Datatransmission i almenhedens interesse
- e) Adskillelse af bevillings- og driftsfunktionen

a) *Generelle problemer i forbindelse med taletjenester*

Selv om direktivet indeholder en detaljeret definition af begrebet "taletelefonitjeneste"²⁴, er der i de enkelte medlemsstater opstået debat om²⁵, hvad "taletelefonitjeneste" præcist dækker, og derfor om, i hvilket omfang særlige eller eksklusive rettigheder²⁶ for taletjenester bør ophæves²⁷.

Ifølge teletjenestedirektivet afskaffer medlemsstaterne alle særlige og eksklusive rettigheder, der gælder for tilrådighedsstilling af teletjenester, bortset fra taletelefonitjenester. I hvert enkelt tilfælde skal det undersøges på grundlag af de kriterier, der er angivet nedenfor, om der er tale om en taletelefonitjeneste. For at gøre det muligt for de kompetente nationale bevillingsmyndigheder at vurdere den konkrete tjeneste, kan det kræves, at tjenesteleverandørerne fremlægger alle nødvendige oplysninger²⁸.

²⁴ Det hedder i direktivets artikel 1: "Taletelefonitjeneste": kommerciel udnyttelse i almenhedens interesse af tidstro fremføring af tale samt opkobling heraf gennem det offentlige koblede net, hvorved brugeren har mulighed for ved hjælp af udstyr tilkoblet et nettermineringspunkt at kommunikere med et andet termineringspunkt."

²⁵ Se endvidere domstolens afgørelse Sml. 1992, I-5833, der danner grundlag for Kommissionens definition af begreberne eksklusive og særlige rettigheder (se nedenfor).

²⁶ I artikel 2 i ændringsdirektiv 94/46/EF (jf. afsnit IV), hedder det:

"eksklusive rettigheder": rettigheder, som en medlemsstat indrømmer en enkelt virksomhed i kraft af love eller administrative bestemmelser, og som forbeholder denne retten til at levere en teletjeneste eller varetage en bestemt aktivitet inden for et givet geografisk område

"særlige rettigheder": rettigheder, som en medlemsstat indrømmer et begrænset antal virksomheder i kraft af love eller administrative bestemmelser, der inden for et givet geografisk område

- begrænser antallet af de virksomheder, der har tilladelse til at levere en tjeneste eller varetage en bestemt aktivitet, til to eller flere efter andre kriterier end objektive, proportionale og ikke-diskriminerende kriterier, eller

- udpeger flere konkurrerende virksomheder til virksomheder, der har tilladelse til at levere en tjeneste eller varetage en bestemt aktivitet, efter andre kriterier end ovennævnte, eller

- giver en eller flere virksomheder juridiske eller lovgivningsmæssige fordele, der på afgørende vis påvirker andre virksomheders mulighed for at levere samme teletjeneste eller varetage samme aktivitet inden for samme geografiske område i alt væsentligt på tilsvarende vilkår, efter andre kriterier end ovennævnte.

²⁷ I direktivets artikel 2 hedder det: "Medlemsstaterne afskaffer alle særlige eller eksklusive rettigheder, der gælder for tilrådighedsstilling af teletjenester, bortset fra taletelefonitjenester ...".

²⁸ Dette vil bl.a. være tilfældet, når det drejer sig om tilrådighedsstilling af teletjenester for lukkede brugergrupper på lejede kredsløb, der på forskellige termineringspunkter er tilkoblet det offentlige koblede net. I det tilfælde er der nogle af de nationale bevillingsmyndigheder, der kræver detaljerede oplysninger, som f.eks. målgrupper, reklameudkast, takster osv., for at vurdere arten

En bevillingsmæssig tilgang, der kun tillader et begrænset antal ikke-reserverede tjenester, er ikke i overensstemmelse med direktivets krav.

En taletelefontjeneste kan kun reserveres i henhold til national lovgivning, hvis den omfatter samtlige led i Fællesskabets taletelefondefinition, dvs. at der skal være tale om kommerciel udnyttelse i almenhedens interesse med henblik på tidstro direkte fremføring af tale samt opkobling heraf mellem offentlige koblede nettermineringspunkter.

Det kan være nyttigt at præcisere hvert enkelt led:

"Kommerciel udnyttelse"

Dette betyder, at den rent tekniske, ikke-kommercielle tilrådighedsstillelse af en telefonlinje mellem to brugere skal godkendes. "Kommerciel" skal opfattes i den gængse betydning, dvs. mod vederlag og med det formål at opnå fortjeneste (eller i hvert fald dække alle variable omkostninger og bidrage til de eksisterende faste omkostninger). Et lejet kredsløb, der f.eks. stilles til rådighed for en eller flere brugere, som deler omkostningerne, betragtes kun som en kommerciel udnyttelse, hvis yderligere kapacitet lejes specielt med henblik på gensalg.

Det betyder også, at virksomheder kan samle deres ressourcer i en pulje, dvs. leje faste kredsløb og drage fordel af den faste leje. Dette muliggør en mere effektiv udnyttelse af telefonnettet, især til glæde for små og mellemstore virksomheder²⁹.

"I almenhedens interesse"

Orden "almenheden" er ikke defineret i direktivet og må forstås i den gængse betydning. En tjeneste i almenhedens interesse er en tjeneste, der er til rådighed for alle på samme vilkår.

Eksempler på tjenester, der ikke kan betragtes som "i almenhedens interesse", og for hvilke der derfor ikke må gælde særlige eller eksklusive rettigheder, er tjenester, der stilles til rådighed via virksomhedsnet og/eller til lukkede brugergrupper. Virksomhedsnet og lukkede brugergrupper dækker en række teletjenester, både teletjenester og datatjenester. De er en vigtig del af teletjenestedirektivet, bl.a. fordi de falder uden for taletelefontjenester, som medlemsstaterne kan forbeholde teleselskaberne.

De særlige forhold i forbindelse med liberalisering af disse tjenester diskuteres mere detaljeret nedenfor (IIIc).

"Mellem offentlige koblede nettermineringspunkter"

"Mellem offentlige koblede nettermineringspunkter" indebærer, at taletelefoni for at kunne reserveres skal udnyttes kommercielt og i offentlighedens interesse samt forbinde to nettermineringspunkter på det *koblede net*³⁰ på samme tid. Så længe tjenesteleverandørens

af den pågældende tjeneste.

²⁹ Det har hidtil været en ulempe for små og mellemstore virksomheder, at de generelt ikke anvender telefonnettet i en grad, der berettiger til betaling af den (høje) abonnementsafgift for faste kredsløb. Derfor var faste kredsløb i praksis forbeholdt større selskaber.

³⁰ Det offentlige koblede net er ikke formelt defineret i direktivet. Udtrykket må derfor tillægges den

kunder er tilkoblet via et dedikeret lejet kredsløb, kan der udbydes en kommerciel tjeneste med termineringspunkt på det offentlige net³¹. Også her er det hensigten at lempe de tekniske restriktioner i brugen af lejede kredsløb. Disse kredsløb kan anvendes til taletelefoni til almenheden, så længe der ikke kommercielt udbydes "rent gensalg" af den koblede telefontjeneste³². Omvendt er "rent gensalg" tilladt, når tjenesten ikke tilbydes offentligheden, f.eks. hvis tjenesten tilbydes en lukket brugergruppe³³.

"Tidstro direkte fremføring af tale samt opkobling heraf"

Denne definition udelukker, at optagelse og retransmission kan forbeholdes. Billigst mulig fremføring af telefonopkald gennem en operatør på det offentlige koblede net eller telefoni ved brug af kreditkort, der består i at give adgang til et teleselskabs taletelefonitjeneste inden for rammerne af en tjeneste for finansielle transaktioner, er yderligere eksempler på liberaliserede taletjenester, idet disse ikke udgør "direkte fremføring".

Da forbeholdelsen af taletelefonitjenesten er en undtagelse fra den generelle regel, skal den fortolkes snævert. Når nye taletelefonitjenester og indretninger indføres, og disse opfylder behov, som ikke opfyldes af den bestående teletjeneste, bør de normalt betragtes som ikke-reserverede. Hvis de betragtes som reserverede, skal bevisbyrden i forbindelse med en sådan restriktion altid tilfalde medlemsstaten³⁴.

Telekorttjenester er et særligt eksempel på tjenester, der ud fra et brugersynspunkt er forskelligt fra den reserverede taletelefonitjeneste. De falder uden for definitionen, idet telekorttjenester opfylder særlige behov, som (normal) taletelefoni ikke opfylder, f.eks. betaling via kredit- og kontokort, omkostningsminimerende rutning, kortnummervalg osv. Når sådanne faciliteter er mere afgørende end lavere takster for brugerens valg af telekorttjenester i stedet for taletelefoni, må tjenesten anses for at være liberaliseret. Det faktum, at der er ved at opstå et marked for telekort, selv om taksterne i de fleste tilfælde er højere end for taletelefoni³⁵ viser klart, at der er et telekortmarked, som ikke er

almindelige betydning, dvs. det offentlige koblede telefonnet, som består i den samling koblings- og transmissionsfaciliteter, der anvendes af teleselskabet i forbindelse med den almindelige telefontjeneste.

³¹ Dvs. at så længe de er tilkoblet via et dedikeret lejet kredsløb, skal kunderne til en liberaliseret taletjeneste ikke nødvendigvis påvise, at der eksisterer en retlig eller økonomisk forbindelse med modtageren. Dette betegnes ofte "udtastnings"-tjeneste ("dial-out" eller "one-ended").

³² "Rent gensalg" henviser til den situation, hvor et opkald både påbegyndes og afsluttes på det offentlige koblede net. På den måde har almenheden adgang dertil, idet det lokale opkald kan hidrøre fra en hvilken som helst bruger af det offentlige koblede net, og kunden ikke af tjenesteleverandøren er tilkoblet via et dedikeret lejet kredsløb.

³³ En sådan tjeneste kan have træk, der kræver, at man går uden om det offentlige net, som f.eks. i tilfælde af arbejder på nettet, omdirigering af opkald uden for normal arbejdstid, personsøgning og Centrex-tjenester, eller når små erhvervsvirksomheder, hvis samtaletrafik ikke er tilstrækkelig stor til at tilsige brug af lejede kredsløb, har behov for indbyrdes kommunikation.

³⁴ For at gøre det muligt for de nationale myndigheder at foretage en vurdering af den omhandlede tjeneste, kan det kræves, at ansøgerne fremlægger alle relevante oplysninger, herunder eventuelle reklameudkast og påtænkte takster.

³⁵ "I modsætning til den almindelige opfattelse er omkostningsbesparelser ikke hovedargumentet (for udviklingen af telekorttjenester). Faktisk viser en sammenligning af takster for telekorttjenester og direkte internationalt opkald, hvad angår opkald foretaget fra EU, at det praktiske aspekt er den vigtigste faktor for denne tjeneste, der væsentligst har erhvervs-kunder som målgruppe". Jf. "New

sammenfaldende med markedet for taletelefoni. Virksomhederne på telekortmarkedet har skræddersyet tjenesterne på dette nye marked til kundernes behov, og prisen afspejler dette. Denne udvikling giver nye muligheder for brugerne i Unionen og bør ikke forsinkes af restriktioner, der sigter mod at bevare det traditionelle taletelefonimarked.

Et forbud mod at anvende rutning via lejede kredsløb i forbindelse med tilrådighedsstillelse af telekorttjenester ville være en konkurrencemæssig ulempe for leverandører af telekorttjenester i forhold til leverandører af telekorttjenester med egne faciliteter. Da de ikke disponerer over rutningsmuligheder, vil der udelukkende være tale om gensalg af taletelefoni uden kontrol med hovedomkostningerne. De ville derfor næppe kunne konkurrere med teleselskaberne (TS). TS har en yderligere fordel, da de kan tilbyde kunderne både taletelefoni og telekorttjenester samt udvikle deres telekorttjenester ved at satse på deres store brugere.

En sådan situation kunne føre til tilstande, hvor de nationale teleselskaber, der udbyder telekorttjenester, ville begrænse udbuddet til det nationale område uden at gå ind på de tilstødende geografiske markeder.

Det kan imidlertid være nødvendigt med en individuel vurdering af de konkrete telekorttjenester, især af de ekstra faciliteter, der tilbydes, for at kunne definere tjenesterne og afgrænse det marked, som de udbydes på. De anvendte kriterier bør være graden af funktionel udskiftelighed mellem tjenesterne og eventuelle hindringer for substitution. I en sådan vurdering må der tages højde for de særlige forhold på de pågældende markeder.

b) *Håndhævelse af taletelefonimonopolet på et liberaliseret marked*

Da visse taletelefonitjenester er blevet åbnet for konkurrence, og da sådanne tjenester ikke kan defineres strengt teknisk, frygtede visse medlemsstater, at tjenesteleverandørerne ville udbyde, hvad der faktisk er "taletelefoni", hvilket ville være en omgåelse af monopolet. Faktisk har erfaringen vist, at en sådan frygt var ubegrundet. Dette skyldes væsentligst, at en sådan "uofficiel" omgåelse ikke vil forekomme i væsentligt omfang, uden at den berørte medlemsstat vil bemærke det. En tjeneste, der tilbydes almenheden, må nødvendigvis være kendt.

Da et kommercielt udbud sædvanligvis medfører annoncering (for de tjenester, der stilles til rådighed), eller i det mindste udsendelse af prislister, kontrakter og fakturaer, vil en sådan omgåelse formentlig hurtigt komme frem i lyset. Yderligere vil et eventuelt brud, der medfører, at en væsentlig del af trafikken overgår til en konkurrents net, hurtigt blive opdaget af den offentlige operatør, der stiller den lejede kredsløbskapacitet til rådighed for konkurrenten. Teleselskabet vil have en klar interesse i at henlede den nationale tilsynsmyndigheds opmærksomhed på dette forhold.

Inden for rammerne af de procedurer, der gælder for bevilling af driftstilladelser eller anmeldelser, er det i flere medlemsstater normalt, at ansøgeren afkræves en beskrivelse af den planlagte tjeneste. I tilfælde, hvor nettene er tilsluttet det offentligt koblede

forms of competition in voice telephony services in the European Community", BIS Strategic Decisions, oktober 1993, analyse udført for Europa-Kommissionen.

Yderligere fordele, som f.eks. fakturerings- og brugerfaciliteter (ikke behov for lokal valuta, operatør der taler samme sprog), ser ud til at være de vigtigste faktorer for denne tjeneste.

telefonnet, f.eks. i forbindelse med taletjenester fremført gennem lejede kredsløb, kræver den pågældende medlemsstat ofte, at ansøgeren redegør for, hvorledes han vil hindre, at det bliver muligt på samme tid at taste sig ind på og videre fra hans net. Det skal bemærkes, at der i henhold til direktivets artikel 4 ikke må pålægges tjenesteleverandøren *tekniske* begrænsninger. Tjenesteleverandøren skal blot klart i de kontrakter, der indgås med kunderne, stipulere, hvilke tjenester der er tilladt.

Normalt overholder nye operatører taletelefonimonopolet. Tjenesteleverandører vil ikke risikere at få deres tilladelse tilbagekaldt eller risikere, at den nationale tilsynsmyndighed kræver de pågældende linjer frakoblet, således at de ikke kan opfylde deres forpligtelser over for kunderne. Før de iværksætter en tjeneste, undersøger mange tjenesteleverandører derfor først de gældende forhold sammen med de nationale tilsynsmyndigheder eller Kommissionens tjenestegrene.

c) Virksomhedsnet eller lukkede brugergrupper

Som nævnt har de særlige forhold i forbindelse med virksomhedsnet og/eller lukkede brugergrupper været et af hovedemnerne i forbindelse med gennemførelsen af direktivet.

En *faktisk* liberalisering af tjenester til virksomhedsnet eller lukkede brugergrupper er helt klart afgørende for udviklingen af avanceret kommunikation i erhvervslivet og følgelig for de europæiske virksomheders konkurrenceevne i forhold til konkurrenter i Japan og USA. Det er derfor et af hovedmålene med direktivet. Konkurrenceforholdene og markederne internationaliseres til stadighed. Hvis virksomhederne ikke får mulighed for at drage nytte af lavere omkostninger, bedre kvalitet og flere valgmuligheder, som følger af konkurrence, vil det skade deres konkurrenceevne, og de vil i de tilfælde, hvor det er muligt, flytte produktionen til områder med færre restriktioner.

Målet med direktivet er i den henseende ikke nået i en række medlemsstater. Der er to grunde hertil:

- i) Uenighed om tilladt "medlemskab" af en lukket brugergruppe, der rækker videre end et virksomhedsnet. Dette har betydet, at direktivet ikke er blevet fuldstændigt og faktisk gennemført.
- ii) Flaskehalsproblemer med hensyn til *levering* af kapacitet til de nye tjenesteleverandører på grund af restriktioner i brugen af alternativ infrastruktur (dette behandles grundigere i afsnit V).

Kommissionen har kigget på de tilfælde, hvor medlemsstaterne har indført bestemmelser i henhold til direktivet om tilladelse til levering af taletjenester til lukkede brugergrupper. Der er formuleret forskellige definitioner³⁶. På basis af den hidtidige erfaring vil Kommissionen anvende følgende definitioner³⁷:

"Virksomhedsnet"

Disse net er som regel etableret af én organisation, som omfatter flere juridiske personer, f.eks. et selskab og dets filialer eller underafdelinger i andre medlemsstater, som falder ind under de pågældende landes selskabslov.

"Lukkede brugergrupper"

er en gruppe personer eller organisationer, som ikke nødvendigvis er økonomisk forbundet, men som hver for sig har varige faglige relationer med ét eller flere medlemmer af gruppen, og hvis interne kommunikationsbehov udspringer af disse faglige relationer.

Det drejer sig som regel om fælles forretningsaktiviteter, f.eks. pengeoverførsel inden for banksektoren, reservationssystemer for luftfartsselskaber, formidling af information mellem universiteter, som arbejder med fælles forskningsprojekter, genforsikring i forsikringsbranchen, samarbejde mellem biblioteker, design-samarbejdsprojekter og samarbejde mellem forskellige institutioner eller tjenestegrene i internationale organisationer.

I medfør af direktivets artikel 1 er tjenester i forbindelse med sådanne grupper, personer eller organisationer fuldstændig liberaliseret i henhold til den deri indeholdte definition. Visse medlemsstater har imidlertid først godkendt sådanne tjenester efter nærmere drøftelse med Kommissionen.

d) *Datatransmission i almenhedens interesse*³⁸

I henhold til teletjenestedirektivets artikel 10 skal Kommissionen i løbet af 1994 udarbejde en oversigt over virkningerne af de foranstaltninger, som medlemsstaterne har vedtaget med hensyn til ren pakke- og kredsløbskoblet datatransmission efter direktivets artikel 3, for at undersøge, om der skal foretages ændringer i samme artikel, navnlig i lyset af den teknologiske udvikling og den stigende samhandel i Fællesskabet.

I forbindelse med høringen om grønbogen fra 1987 understregede flere medlemsstater, at der var behov for en særlig ordning for basistjenester på pakkekoblede datanet, som f.eks. X.25³⁹. Det er vanskeligt at argumentere for at bevare eksklusive rettigheder for

³⁶ Jf. de landespecifikke oplysninger, se bilaget.

³⁷ Kommissionen har godkendt disse definitioner i "Grønbog om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net, Første del, Principper - Tidsplan", KOM(94) 440 endelig udg., Bruxelles, 25.10.1994, s. 27.

³⁸ I artikel 1 defineres "pakke- og kredsløbskoblet datatransmission" som "kommerciel udnyttelse i almenhedens interesse af direkte fremføring af data gennem det/de offentlige koblede net, hvorved et udstyr tilkoblet et nettermineringspunkt har mulighed for at kommunikere med et udstyr, der er tilsluttet et andet termineringspunkt".

³⁹ X.25 er en standardprotokol for pakkekoblede net. En anden avanceret protokol til datatransmission

tilrådighedsstillelse af sådanne tjenester i sig selv. Kommissionen erkender imidlertid, at udbyggede dataoverførselsnet kan have betydning for struktureringen af investeringer og regionalplanlægning, hvilket kunne retfærdiggøre en særordning efter direktivets artikel 3, især anvendelse af udbudsbetingelser for offentlige tjenester i form af handelsklausuler om tjenestens varighed og tilgængelighed.

Da der endvidere, da direktivet blev vedtaget, var betragtelige forskelle mellem taksterne for datatransmission på det koblede net og takster for anvendelse af lejede kredsløb, åbnes der i artikel 3 mulighed for, at eksklusive rettigheder for datatransmission, der er "rent gensalg af kapacitet"⁴⁰ kan gælde indtil 31. december 1992, med mulighed for yderligere udsættelse til 1. januar 1996 i de medlemsstater, hvis net til pakke- og kredsløbskoblet datatransmission endnu ikke er tilstrækkeligt udbygget⁴¹. Formålet var at gøre det muligt gradvist at opnå harmoniserede takster. To medlemsstater⁴² anmodede om en forlængelse af fristen, men i begge tilfælde blev anmodningen trukket tilbage.

Med hensyn til særordningen er der kun tre medlemsstater⁴³, der til Kommissionen har fremsendt udkast til specifikationer før den i direktivet nævnte frist, dvs. den 30. juni 1992. Kommissionen har sammen med de pågældende medlemsstater vurderet, om de planlagte specifikationer var objektive, ikke-diskriminerende, gennemsigtige og stod i forhold til det forfulgte mål. Disse bilaterale drøftelser har været meget nyttige og gav et indtryk af, hvorledes en liberaliseret tjeneste kan reguleres, så hensynet til offentligheden tilgodeses, uden at det får konkurrencebegrænsende virkninger. Det viste sig bl.a., at det i betragtning af det forskellige udgangspunkt for eksisterende selskaber og potentielle nye markedsdeltagere var nødvendigt at sikre, at sidstnævnte ikke blev pålagt byrder, som kunne være en hindring for adgang til markedet og således styrke det dominerende selskabs position. I disse tilfælde skal medlemsstaterne ikke nødvendigvis anvende de samme betingelser for nye deltagere som for det dominerende offentlige selskab.

med høj hastighed er "frame-relay".

⁴⁰ Sidstnævnte defineres i direktivet som "kommercielt drevet offentligt tilgængelig fremføring af data gennem lejede kredsløb tilbudt som en særskilt tjeneste, hvor der kun sker opkobling, behandling, lagring eller protokolkonvertering i det omfang, det er nødvendigt for tidstro transmission til og fra offentlige koblede net".

⁴¹ Betragtning nr. 11 i direktivet.

⁴² Grækenland og Spanien.

⁴³ Tre medlemsstater (Belgien, Frankrig og Spanien) har vedtaget yderligere betingelser for godkendelse af levering af rent gensalg af pakke- og kredsløbskoblede tjenester. I Spanien findes der f.eks. en ordning, der regulerer koncessionsbevillinger, hvad angår levering af pakke- og kredsløbskoblede datatransmission, som ikke er helt i overensstemmelse med Kommissionens henstillinger på dette område. Formålet med den spanske ordning er for bredt, da den gælder for datatransmission mellem "nettermineringspunkter" og ikke blot "termineringspunkter" på det offentlige koblede net".

Italien overvejede også at indføre yderligere betingelser, men gennemførte ikke direktivet indenfor tidsfristen. Da rent gensalg af kapacitet nu er liberaliseret i Italien som en direkte følge af direktivets artikel 2 og 3, uden at der er indført yderligere restriktioner, vil det være nødvendigt for den italienske regering at fremkomme med særlige begrundelser, førend en genindførelse af nogen form for yderligere restriktioner på dette område kan ske.

I de sidste år har den hurtige teknologiske udvikling, bl.a. udviklingen af ATM⁴⁴ sideløbende med det traditionelle X.25-net gjort det vanskeligt at argumentere for opretholdelsen af de nuværende særordninger for basale datatjenester. Det må forventes, at de offentlige X.25-net i den nærmeste fremtid vil eksistere sideløbende med "frame-relay"-net og de nye ATM-strukturer. Det vil være vanskeligt at anvende de samme driftsbetingelser for tjenester, der er et resultat af så forskellige teknologier. Det kunne forsinke indførelsen af nye private net og tillægstjenester og således bremse den tekniske udvikling på området. Endvidere gælder det, at jo større udbuddet er, jo vanskeligere er det at retfærdiggøre indførelse af kvalitets- og dækningsforpligtelser. Nye tjenester kræver en høj grad af fleksibilitet, der vanskeligt kan sikres ad lovgivningsvejen.

De nuværende særordninger i tre medlemsstater har også en virkning på samhandelen mellem medlemsstaterne. Det begrænsede antal ansøgninger om godkendelse i henhold til de nuværende ordninger i de tre medlemsstater kan delvis forklares ved, at mange leverandører af den pågældende tjeneste foretrækker at begrænse deres udbud til lukkede brugergrupper for ikke at skulle ansøge om driftstilladelse under disse forhold.

Kommissionen mener, med udgangspunkt i den foretagne vurdering, og da de fleste medlemsstater ikke har fundet det nødvendigt at vedtage særordninger for datatjenester, uden at det har haft negative virkninger, hvad angår varetægelse af almenhedens interesse, der er målet med disse ordninger, at kravet om at anvende særlige udbudsbetingelser for offentlige datatjenester bør behandles i forbindelse med den generelle tilpasning af rammelovgivningen på telekommunikationsområdet, der skal finde sted inden 1. januar 1996 i medfør af Rådets resolution 93/C 213/01, og at det i den forbindelse bør overvejes at bringe de nuværende særordninger for datatjenester til ophør⁴⁵.

e) Adskillelse af bevillings- og driftsfunktioner

Adskillelsen af bevillings- og driftsfunktionerne på telekommunikationsområdet har uden tvivl været den vigtigste betingelse for at kunne reformere og liberalisere telekommunikationsområdet i EU. Uanset hvilke institutionelle, retlige eller strukturelle midler, der anvendes, foreskrives det i direktivets artikel 7⁴⁶, at medlemsstaterne skal adskille de bevillings- og driftsmæssige funktioner.

Selv om der på nuværende tidspunkt findes nationale bevillingsmyndigheder (NB) i de fleste medlemsstater, mener Kommissionen, at adskillelsen mellem disse myndigheder og driftsfunktionerne fortsat er uklar i mindst fem medlemsstater⁴⁷.

⁴⁴ ATM: "Asynchronous Transfer Mode" (asynkron transmission), avanceret højhastigheds-kommunikation. Jf. grønbogen om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net, op. cit.

⁴⁵ Sådanne ordninger kan imidlertid være påkrævede, hvad angår tilrådighedsstillelse af taletelefoni for almenheden, når dette område er liberaliseret. Jf. de godkendelseskriterier, der er foreslået i forbindelse med godkendelse af net til mobil- og personkommunikation og for faste kredsløb (grønbog om mobil- og personkommunikation, grønbog om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net, op. cit.).

⁴⁶ Det foreskrives i artikel 7, at "medlemsstaterne drager med virkning fra 1. juli 1991 omsorg for, at ansvaret for bevilling af driftstilladelser, tilsyn med meddelte godkendelser og med obligatoriske specifikationer, frekvenstildeling og overvågning af brugsvilkår varetages af et organ, der er uafhængigt af teleselskaberne".

⁴⁷ F.eks. foretages reguleringen i Nederlandene af ministeriet for transport og offentlige arbejder via generaldirektoratet for post og telekommunikation. Ministeriet er imidlertid samtidig hovedaktionær

Spørgsmålet om de nationale bevillingsmyndigheders uafhængighed blev rejst i en række præjudicielle forelæggelsessager vedrørende artikel 6 i direktiv 88/301/EØF ("Terminaldirektivet"), hvori det foreskrives, at medlemsstaterne fra den 1. juli 1989 skal sørge for, at formaliseringen af tekniske standarder og kontrollen med overholdelsen af disse blev foretaget af et organ, der er uafhængigt af offentlige eller private virksomheder, der udbyder varer og/eller tjenesteydelser på telekommunikationsområdet. I sin domme af 27. oktober 1993⁴⁸ fandt Domstolen, at dette krav var tilsidesat i Frankrig, idet forskellige departementer i det franske ministerium på samme tid var ansvarlige for den kommercielle drift af det offentlige net, fastsættelse af tekniske standarder, tilsyn med reglerne overholdelse og godkendelse af terminaludstyr.

Da ordlyden af teletjenestedirektivets artikel 7 i vidt omfang er den samme som ordlyden af terminaldirektivets artikel 6, må Kommissionen på baggrund af disse domme overveje medlemsstaternes gennemførelse af førstnævnte direktiv. En retlig eller administrativ adskillelse - som f.eks. mellem to tjenestegrene i et ministerium - er kun tilstrækkelig for at opfylde bestemmelserne i artikel 7, hvis følgende betingelser opfyldes:

- * det skal godtgøres, at der er tale om "*faktisk*" adskillelse
- * de to instanser skal bl.a. være *finansielt uafhængige*
- * *personaleflytninger* fra bevillingsinstansen til driftsinstansen skal underkastes særlig kontrol.

Følgende to strukturer synes at kunne give en rimelig garanti for adskillelse:

- i) den bevilgende myndighed overlades til et departement i det relevante ministerium, mens driften overlades til et telekommunikationsselskab, der kontrolleres af private aktionærer, eller
- ii) beføjelserne til at meddele de pågældende bevillinger overlades til et organ, der er uafhængigt af vedkommende minister (med undtagelse af revision af dets regnskab og lovligheden af dets afgørelser), hvor sidstnævnte tillige handler som hoved- eller eneaktionær i driftsselskabet, eller hvor en betydelig statslig aktiebeholdning i selskabet består.

i KPN, der fortsat har enerettighederne til installation, vedligeholdelse og drift af teleinfrastrukturen, og som leverer de obligatoriske tjenester til hver enkelt ansøger.

Der er ligeledes sat spørgsmålstejn ved, i hvor høj grad beføjelserne er adskilt i Belgien, Spanien og Grækenland. Den belgiske regering har imidlertid over for Kommissionen erklæret, at den har til hensigt fuldt ud at respektere det offentlige selskab BELGACOM's uafhængighed, hvad angår ikke-reserverede tjenester. I Spanien er generaldirektøren for telekommunikation (ansvarlig for bevillingssiden) samtidig regeringens repræsentant i bestyrelsen i Telefónica, selv om en sådan repræsentant ud fra et retligt synspunkt kunne komme fra et andet ministerium.

I Grækenland, hvor opgaverne formelt set er adskilte, indebærer de hyppige personaleflytninger fra driftsinstansen til bevillingsinstansen, at adskillelsen mellem disse to instanser reelt set er uigennemskuelig.

⁴⁸ Sagerne Decoster m.fl. (C-69/91) og Taillandier (C-46/90).

Ud over de retlige garantier og overordnede regler, der følger af direktivet, kan overholdelsen af bestemmelserne i artikel 7 kun vurderes i praksis og ud fra den holdning, der kommer til udtryk i den forbindelse. Hvordan "uafhængighed" faktisk opnås institutionelt vil derfor i en vis grad variere afhængig af den juridiske tradition og erfaringen i hver enkelt medlemsstat.

IV. Inddragelse af satellitkommunikationsnet og -tjenester

Direktiv 94/46/EF

Den 13. oktober 1994 vedtog Kommissionen direktiv 94/46/EF. Med dette direktiv udvides anvendelsesområdet for terminaldirektivet⁴⁹ til også at omfatte udstyr til satellitjordstationer og teletjenestedirektivet til også at omfatte satellitkommunikation⁵⁰.

a) *Betydningen af ændringsdirektivet*

Formålet med Unionens politik for så vidt angår satellitkommunikation, således som også formuleret af Rådet og Kommissionen, er hurtigst muligt at fremme anvendelsen af satellitkommunikation i EU. Dette er særlig vigtigt, når man tager højde for, at udviklingen i EU af satellitkommunikation til erhvervslivet er forsinket i forhold til de største konkurrenter.

Med direktivet afskaffes alle eksklusive rettigheder i forbindelse med udbud af satellittjenester samt alle særlige rettigheder⁵¹, hvad angår levering af de teletjenester, der er omfattet af direktivet.

b) *Taletelefon*

Ændringsdirektivet påvirker ikke restriktioner i udbud af taletelefon i almenhedens interesse via satellitnet. Dette må imidlertid ikke føre til tekniske restriktioner. Det hedder i betragtning nr. 16, at "i forbindelse med fremføring af tale samt opkobling heraf via satellitjordstationsnet kan en sådan udnyttelse i almenhedens interesse generelt kun finde sted, når satellitjordstationsnettet er forbundet med det offentlige koblede net". Dette er blot retningslinjer for normal praksis. Det skal ikke opfattes som en tilladelse til at lade tekniske restriktioner beskytte taletelefonimonopolet. Bevisbyrden med hensyn til, om den nye tjeneste faktisk må opfattes som "taletelefon", ligger hos bevillingsmyndigheden.

Tilrådighedsstilling af taletelefon for lukkede brugergrupper vil ofte medføre sådanne forbindelser til det offentlige koblede net, da nogle medlemmer af disse grupper ikke er forbundet til nettet via satellitstationer⁵².

⁴⁹ Kommissionens direktiv af 16. maj 1988 om konkurrence på teleterminalmarkederne (88/301/EØF, EFT L 131 af 27.5.1988, s. 73).

⁵⁰ Direktiv 94/46/EF er den vigtigste foranstaltning, hvad angår opnåelse af liberaliseringsmålsætningerne på satellitområdet, således som de fremgår af Rådets resolution 92/C 8/01 (baseret på grønbogen om en fælles politik for satellitkommunikation i Det Europæiske Fællesskab, KOM(90) 490).

Andre foranstaltninger på området er Rådets direktiv 93/97/EØF af 29. oktober 1993 om gensidig anerkendelse af typegodkendelser for så vidt angår satellitjordstationsudstyr og forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en politik for gensidig anerkendelse af licenser og andre nationale tilladelser vedrørende satellittjenester og/eller satellitkommunikationstjenester, KOM(93) 652 af 4.1.1994.

⁵¹ I direktivet defineres særlige rettigheder som: "Rettigheder, som en medlemsstat indrømmer et begrænset antal virksomheder efter andre kriterier end objektive, proportionale og ikke-diskriminerende kriterier, eller efter andre kriterier end ovennævnte, udpeger flere konkurrerende virksomheder til at levere sådanne tjenester".

⁵² I henhold til definitionen skal lukkede brugergrupper ikke opfattes teknisk ud fra de net, som medlemmerne er forbundet til, og som ikke er tilgængelige for tredjemand, men sociologisk ud fra

c) *Radio- og tv-tjenester*

Radio- og tv-tjenester er heller ikke omfattet af direktiv 94/46/EF. Der skal imidlertid skelnes mellem indholdet af og den tekniske tilrådighedsstillelse af radio- og tv-tjenester. Som nævnt i betragtning nr. 17 er udbud af satellitnetjtjenester til fremførsel af radio- og tv-programmer i sig selv også en teletjeneste, og bør derfor behandles på samme måde som andre teletjenester. I direktivet skelnes der mellem:

- * tjenester, der stilles til rådighed via bærebølger (transmission, tilslutning og andre tjenester), som kræves til *fremførsel* af signaler, der i henhold til direktivet er liberaliserede teletjenester, og
- * aktiviteter hos de organer, der kontrollerer meddelelsernes *indhold*, der er tale om radio- og tv-tjenester, der ikke falder ind under direktivets anvendelsesområde.

De satellit radio- og tv-tjenester, der nu skal liberaliseres i henhold til direktivet, omfatter derfor tjenester, der leveres via teleoperatørens egen forbindelse fra studier eller location til uplink-sendestationer samt uplink-tjenester til punkt-til-punkt transmission, punkt-til-multipunkt transmission og satellit radio og tv, som kan modtages direkte, samt tjenester, som fremføres til kabelhovedender.

d) *Adgang til rumsegment*

I henhold til direktivet skal medlemsstaterne fjerne alle restriktioner med hensyn til udbud af rumsegmentkapacitet på deres område. Dette betyder, at medlemsstaterne skal sikre, at:

- * alle lovgivningsmæssige forbud eller begrænsninger med hensyn til udbud af rumsegmentkapacitet til godkendte operatører af satellitjordstationsnet ophæves
- * enhver leverandør af rumsegmentkapacitet har ret til inden for det pågældende område at kontrollere, at det satellitjordstationsnet, der anvendes i forbindelse med den pågældende leverandørs rumsegment, opfylder betingelserne for adgang til leverandørens rumsegmentkapacitet.

I meddelelse fra Kommissionen af 10. juni 1994 om satellitkommunikation hvad angår tilrådighedsstillelse af - og adgang til - rumsegmentkapacitet⁵³ meddelte Kommissionen, at den påtænker at anvende konkurrencereglerne til at fjerne alle nationale restriktioner i Den Europæiske Union hvad angår adgang til rumsegment. De i artikel 3 i direktivet nævnte procedurer vil blive anvendt til at indsamle de nødvendige oplysninger til opnåelse af dette mål.

53

de økonomiske og faglige relationer mellem medlemmerne.
KOM(94)210 endelig udg.

e) Internationale satellitorganisationer

De nye forpligtelser i forbindelse med rumsegment påvirker ikke direkte teleorganisationerne i deres egenskab af parter i internationale organisationer. Medlemsstaterne er imidlertid forpligtede til at sikre, at der ikke eksisterer restriktive bestemmelser i den nationale lovgivning, der kunne være egnede til at hindre, at deltagere i de relevante organisationer eller uafhængige organer udbyder rumsegmentkapacitet på den pågældende medlemsstats område. På samme måde er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at der ikke eksisterer lovgivningsmæssige eller ikke-lovgivningsmæssige restriktioner, der hindrer, at rumsegmentkapacitet, der allerede lejes af en godkendt operatør i én medlemsstat, er frit tilgængelig for enhver anden medlemsstat. Sådanne restriktioner omfatter restriktioner, der hindrer andre end parterne i den/de berørte medlemsstat(er) i at kontrollere de tekniske og driftsmæssige specifikationer for satellitjordstationer.

Det hedder i artikel 3 i direktiv 94/46/EF, at medlemsstaterne på Kommissionens anmodning tilsender alle de oplysninger om internationale satellitorganisationer, som de måtte have adgang til, og som angår enhver foranstaltning, der kan påvirke overholdelsen af EF-traktatens konkurrenceregler. Det nævnes i betragtning nr. 21, at denne bestemmelse bl.a. har til formål at overvåge den gennemgang, der i øjeblikket foretages i de internationale organisationer for at forbedre adgangen.

Artikel 3 i direktiv 94/46/EF påvirker derfor ikke direkte signatarernes position. Hvis det imidlertid skulle vise sig, at signatarerne fortsat forsøger at forhindre "multiple access"-ordninger og således favoriserer en opsplnitning af markedet hvad angår tilrådighedsstillelse af rumsegment, vil Kommissionen skulle vurdere, om der i medfør af traktatens konkurrenceregler skal træffes foranstaltninger mod de pågældende signatarer.

En sammenkædning af investeringsforpligtelser og anvendelse er et eksempel på en sådan afskrækkende praksis, hvis det afholder signatarerne fra at markedsføre rumsegmentkapaciteten, fordi der dermed er forbundet et krav om øgede investeringer. I internationale organisationer, herunder især EUTELSAT, der opererer på stadig mere konkurrenceprægede markeder, vil de nuværende investeringskrav derfor, hvis de ikke ændres, skulle undersøges nøje i lyset af konkurrencereglerne.

f) Tidsplan for gennemførelsen

Direktivet giver medlemsstaterne ni måneder til at fremsende oplysninger til Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet for at indarbejde direktivet i national lovgivning. Det vil sige, at medlemsstaterne inden den 8. august 1995 skal give meddelelse om de foranstaltninger, der er truffet for at ophæve de nuværende restriktioner hvad angår tilrådighedsstillelse af satellittjenester og om de godkendelses- og anmeldelsesprocedurer, der er gældende, eller som er under udarbejdelse med hensyn til drift af satellitnet. Målet er at gøre det muligt for Kommissionen at vurdere, om disse betingelser er nødvendige for at tilgodese væsentlige krav. I de oplysninger, der fremsendes til Kommissionen, bør også nævnes eventuelle gebyrer i forbindelse med godkendelsesprocedurerne samt de kriterier, der ligger til grund for disse gebyrer.

Betragtning nr. 22, hvoraf det fremgår, at Kommissionen vil tage hensyn til forholdene i de medlemsstater, hvor jordbaserede net endnu ikke er tilstrækkeligt udbygget, skal ses i sammenhæng med ovennævnte anmeldelsesbetingelser. Medlemsstater, der finder det nødvendigt at udsætte datoen for den effektive anvendelse af direktivets bestemmelser⁵⁴, skal fremkomme med en formel anmodning indeholdende de nødvendige begrundelser herfor inden udløbet af den frist, der gælder for meddelelse af direktivets gennemførelsesforanstaltninger, d.v.s. den 8. august 1995. Kommissionen vil herefter vurdere, om den skal undlade at insistere på en øjeblikkelig liberalisering af de omhandlede satellittjenester. En udsættelse vil dog ikke forhindre en eventuel tredje part fra de pågældende medlemsstater i at anlægge sag ved en national domstol.

Da satellittjenester er et meget vidt begreb, skal den begrundede anmodning først og fremmest indeholde en liste over de satellitnetjenester, for hvilke der anmodes om udsættelse, og det skal nævnes, hvilke markeder der forventes berørt heraf.

Det skal endvidere fremgå, hvilke tjenester i de nationale teleselskaber, der vil blive berørt, og med udgangspunkt i omsætningen for disse tjenester og deres bidrag til finansieringen af det offentlige net, skal eventuelle negative virkninger for den fremtidige udvikling af det offentlige net anføres.

Proportionalitetsprincippet vil indgå i Kommissionens overvejelser. Kommissionen vil under alle omstændigheder forlange, at for eksempel tjenester, der er økonomisk ubetydelige, liberaliseres.

⁵⁴ Denne undtagelse gælder frem til senest 1. januar 1996.

V. FREMTIDSPERSPEKTIVER I FORBINDELSE MED LIBERALISERING AF TJENESTER OG INFRASTRUKTUR

Det vil fortsat være nødvendigt at sikre fuld gennemførelse af teletjenestedirektivet, men direktivets fremtidige udvikling skal ses i en overordnet sammenhæng, der blev fastlagt i forbindelse med den samlede vurdering, der i henhold til direktivets bestemmelser blev gennemført i løbet af 1992, og som førte til Rådets resolution 93/213/01 af 22. juli 1993 om fuld liberalisering inden 1. januar 1998, der er suppleret af Rådets resolution 94/C 379/03 af 22. december 1994, hvorved liberalisering af infrastrukturen indarbejdes i denne tidsplan.

I henhold til Rådets resolution 93/213/01 skal Kommissionen

"... inden den 1. januar 1996 udarbejde de nødvendige ændringer i Fællesskabets retlige rammer med henblik på at gennemføre liberaliseringen af alle offentlige taletelefoni-tjenester senest den 1. januar 1998 ...".

Da ændringerne spiller en central rolle for fjernelse af konkurrencebegrænsende praksis og sikring af et velfungerende marked, vil de være essensen i de nye foranstaltninger.

Det hedder i grønbogen (første del) om liberalisering af teleinfrastruktur⁵⁵:

"Direktiv 90/388/EØF om liberalisering af markedet for teletjenester åbner for konkurrence på udbud af alle teletjenester, undtagen for fire tjenesteområder:

- satellittjenester
- mobiltelefoni og personsøgetjenester
- offentlig radio-/tv-transmission, og
- offentlig taletelefoni".

Det oprindelige direktiv 90/388 omhandler ikke anvendelse af alternativ infrastruktur og kabel-tv-net til fremføring af liberaliserede tjenester. Direktiv 90/388 foreskriver blot, at medlemsstaterne afskaffer restriktioner for anvendelse af én infrastrukturkilde, nemlig lejede kredsløb, som stilles til rådighed af teleselskaberne til fremføring af liberaliserede tjenester.

Med hensyn til ovennævnte undtagelser gælder følgende:

- * Med Kommissionens direktiv 94/46/EF⁵⁶, der blev vedtaget den 13. oktober 1994, og som ændrer direktiv 88/301/EØF (teleterminaludstyr) og 90/388/EØF (teletjenester), især hvad angår *satellitkommunikation*, fjernes undtagelsen for

⁵⁵ Op. cit.

⁵⁶ Se afsnit IV.

satellittjenester. Som nævnt i afsnit IV har medlemsstaterne en frist på ni måneder til at meddele, hvilke gennemførelsesforanstaltninger de har truffet.

- * Den 21. december 1994 vedtog Kommissionen at sende et udkast til ændringsdirektiv til høring vedrørende liberalisering af anvendelsen af kabel-tv-net til tjenester, der allerede i henhold til teletjenestedirektivet er liberaliseret. Der er herved skabt en betydelig åbning i adgangen til yderligere udvikling af disse netværk, særligt for så vidt angår multimedier.
- * Kommissionens meddelelse om høringen vedrørende grønbogen om *mobil- og personkommunikation* blev offentliggjort den 23. november 1994⁵⁷. Det foreslås heri at fjerne alle særlige og eksklusive rettigheder for mobiltelefoni senest den 1. januar 1996. De tilsvarende ændringer til teletjenestedirektivet må overvejes.

Tilbage står et vigtigt punkt, nemlig tilpasningen af rammelovgivningen for telekommunikation til målsætningerne i Rådets resolution af 22. juli 1993 og 22. december 1994, der fastsætter 1. januar 1998 som fristen for fuld liberalisering (med overgangsperioder for visse medlemsstater). Der skal fremlægges forslag hertil inden den 1. januar 1996. Som nævnt i grønbogen om infrastruktur (anden del)⁵⁸ er målet at skabe de bedst mulige rammer for den fremtidige udvikling af telekommunikationssektoren i Den Europæiske Union ved at kombinere konkurrencepolitik og sektorspecifikke ordninger.

Ud over tilpasning af de eksisterende harmoniseringsdirektiver på telekommunikationsområdet (som f.eks. ONP-direktiver) og udarbejdelse af forslag til bevaring af globale tjenester og sikring af sammenkobling samt revision af de institutionelle ordninger til regulering af sektoren vil dette især kræve yderligere tilpasning af teletjenestedirektivet.

På mødet i Rådet den 17. november udtrykte Kommissionen tilfredshed med, at der var enighed om datoen 1998 som frist for liberalisering af infrastrukturen for alle teletjenesters vedkommende. Kommissionen bemærkede ligeledes, at en række medlemsstater på dette møde viste interesse for hurtigt at iværksætte foranstaltninger til liberalisering af alternative infrastrukturer til tjenester, der i henhold til teletjenestedirektivet allerede er liberaliseret. Dette aspekt kræver nærmere overvejelse.

⁵⁷ KOM(94) 492 endelig udg.: Meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om høringen vedrørende grønbogen om mobil- og personkommunikation.

⁵⁸ Op. cit.

VI. KONKLUSION

Kommissionens direktiv 90/388/EØF er den hidtil væsentligste lovgivningsmæssige foranstaltning for liberalisering af teletjenester i EU. Kommissionen vil påse, at der stilles så mange ressourcer som muligt til rådighed, således at de konstaterede problemer kan løses, herunder eventuelle gennemførelsesproblemer.

Vurderingen i 1992 viste, at mange leverandører og brugere af de omhandlede tjenester stiller spørgsmålstejn ved effektiviteten af foranstaltningerne til liberalisering af telesektoren (på daværende tidspunkt især liberalisering af datatjenester, tillægstjenester og tilrådighedsstillelse af data- og taletelefontjenester for virksomheder og lukkede brugergrupper). Det fremgik ligeledes, at gennemførelsen af direktivet hæmmes af den manglende adgang til infrastruktur på rimelige betingelser.

Især har høje takster og mangelen på adgang til basal infrastruktur til liberaliserede tjenester med henblik på tilrådighedsstillelse for tredjemand forsinket en generel udvikling af højhastighedsnet i virksomheder i EU, fjernkonsultering af databaser foretaget af både virksomheder og privatpersoner og udbredelse af nye tjenester som f.eks. homebanking og fjernundervisning. Endvidere hindrer lovgivningsmæssige restriktioner i visse medlemsstater stadig, at der anvendes alternativ infrastruktur, der tilbydes af tredjemand, som f.eks. tv-net og net, der ejes af elselskaber, jernbaneselskaber eller vejselskaber, og som anvendes til deres interne kommunikationsbehov. Mange brugergrupper og virksomheder har understreget, at de europæiske virksomheder er mindre konkurrencedygtige, at nye tjenester udbredes langsommere, og at oprettelsen og udviklingen af transeuropæiske net og -tjenester derfor forsinkes.

Betydningen af en effektiv og økonomisk overkommelig infrastruktur anerkendes i stadig højere grad af de politiske kredse i medlemsstaterne. Europa-Parlamentet har anmodet Kommissionen om så hurtigt som muligt at vedtage de nødvendige foranstaltninger.

Det understreges i rapporten om *Europa og det globale informationsfund*, at den flaskehalssituation, der fortsat eksisterer, er en af de væsentligste hindringer for udviklingen af en europæisk informationsinfrastruktur. Den handlingsplan for det europæiske informationsfund, som Kommissionen har vedtaget, indeholder de generelle retningslinjer i den henseende.

I forbindelse med en mere effektiv gennemførelse af teletjenestedirektivet og direktivets fremtidige udvikling vil der blive taget højde for disse overordnede målsætninger. Med disse intentioner in mente fremsender Kommissionen denne meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet.

GENNEMFØRELSE AF DIREKTIV 90/388/EØF I MEDLEMSSTATERNE

Nedenfor gives en kort oversigt over gennemførelsen af direktivet i de forskellige medlemsstater. Da der sker en hurtig udvikling på dette område, henvises der til de nationale bevillingsmyndigheder for yderligere oplysninger.

Oversigten omfatter ikke oplysninger om gennemførelsen i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

BELGIEN

Direktivet er gennemført i Belgien ved lov af 21. marts 1991⁵⁹. Hvad angår telekommunikation, blev Régie des Télégraphes et des Téléphones/Regie van Telegraaf en Telefoon (RTT) herved omdannet til en selvstændig offentlig virksomhed BELGACOM.

Definitionen af reserveret tjeneste i den belgiske lov findes i artikel 68, hvor det hedder, at "telefonitjenester" er teletjenester med henblik på direkte fremførelse og tidstro opkobling af lydsignaler fra og til termineringspunkter samt de tjenester, der er nødvendige for driften heraf. I brev fra juli 1991 og juni 1993 bekræftede den belgiske regering, at den fortolker loven i direktivets ånd.

Hvis en operatør ønsker at levere liberaliserede tjenester, kan der ved kongelig anordning udarbejdes en liste over ikke-reserverede tjenester, der automatisk godkendes, hvis ansøgeren informerer Institut Belge des Services Postaux et des Télécommunications (IBPT) om tjenesten. Indtil videre har Kommissionen imidlertid ikke kendskab til en sådan liste. Hvis en sådan ikke forefindes, skal ansøgeren to måneder forinden give IBPT meddelelse om den påtænkte tjeneste, og i dette tidsrum kan IBPT modsætte sig tilrådsstillingen af denne tjeneste, hvis den skønnes i modstrid med 1991-loven. Det hedder i artikel 89, stk. 5, at IBPT skal fremsætte en begrundet beslutning, hvis det afviser at godkende tilrådsstillingen af en tjeneste.

Belgien er den ene af de tre medlemsstater, der har vedtaget yderligere betingelser for godkendelse af udnyttelse af pakke- og kredsløbskoblet datatransmission i almenhedens interesse. Dette er i henhold til direktivets artikel 3 tilladt, i det omfang Kommissionen godkender betingelserne, hvilket den gjorde i juli 1993.

⁵⁹ Moniteur Belge, den 27. marts 1991, s. 6155, og korrigendum i Moniteur Belge den 20. juli 1991. Samme lov gennemfører ligeledes direktivet om konkurrence på teleterminalmarkederne, Kommissionens direktiv 88/301/EØF.

I henhold til artikel 85 i den belgiske lov fra 1991 kan BELGACOM kun at afslå adgang til et lejet kredsløb under påberåbelse af væsentlige krav, der er anerkendt i Fællesskabets lovgivning. Endvidere skal BELGACOM, således som det fremgår af driftsbetingelserne (artikel 21, stk. 3), imødekomme mindst 90% af de indkomne ansøgninger for ONP-lejede kredsløb inden for en frist på tre måneder, medmindre andet aftales med kunden.

Hvad angår BELGACOM's uafhængighed af bevillingsmyndigheden, som krævet i henhold til direktivets artikel 7, er bevillingsmyndigheden i henhold til 1991-loven overdraget til den ansvarlige minister (der bistås af den nationale bevillingsmyndighed, Institut Belge des Services Postaux et des Télécommunications, IBPT). Den belgiske regering har anført, at den fuldt ud vil respektere BELGACOM's selvstændighed, hvad angår ikke-reserverede tjenester.

DANMARK

Den danske regering har gennemført direktivet ved lov nr. 743 af 14. november 1990 og lovbekendtgørelse nr. 398 af 13. maj 1992.

I henhold til loven kan ministeren for kommunikation give koncession til TeleDanmark, hvad angår oprettelse og drift i forbindelse med offentlige radio- og kabeltelekommunikationstjenester samt taletelefoni, tekst- og datakommunikationstjenester, udnyttelse af lejede kredsløb, mobilkommunikations- og satellittjenester samt fremføring af radio- og fjernsynsprogrammer.

Et problematisk område, der førte til indledning af overtrædelsesproceduren mod Danmark, var definitionen af "taletelefoni", der er forbeholdt TeleDanmark. I den oprindelige lov er al ikke-offentlig overførsel af trafik forbeholdt TeleDanmark med undtagelse af taletelefoni gennem lejede kredsløb mellem forskellige juridiske personer (dvs. fælles brug). Dette medførte klart for mange begrænsninger i brugen af lejede kredsløb, hvilket er i modstrid med direktivet.

Kommissionen afsluttede proceduren, efter at den danske regering den 2. november 1994 vedtog lovbekendtgørelse nr. 905, hvorefter enhver har ret til at levere indenlandsk offentlig taletelefoni uden nogen form for tilladelse eller anmeldelse. Med hensyn til internationale opkald kræves en bevilling, hvis disse udgår fra det offentlige opkoblede telefonnet og fremføres gennem lejede kredsløb og føres tilbage til det offentlige opkoblede telefonnet. En sådan tilladelse gives kun for trafik til lande, der har liberaliseret taletelefoni.

Lovbekendtgørelsen blev vedtaget i medfør af §3 i loven fra 1990, der bemyndiger ministeren til at fastsætte forskrifter for etablering og drift af tjenester, der ikke er omfattet af TeleDanmarks koncession eller særlige rettigheder.

Reglerne for pakke- og kredsløbskoblet datatransmission efter den 31. december 1992 blev fastsat i en bekendtgørelse fra december 1992. Der er en mindre forskel mellem bekendtgørelsens anvendelsesområde og direktivets artikel 3, idet bekendtgørelsen omfatter *alle datakommunikationstjenester*.

FRANKRIG

Den franske regering har væsentligst gennemført direktivet ved lov nr. 90-1170 af 29. december 1990 om regulering af telekommunikationssektoren. Denne lov er en ændring af "Code des Postes et Télécommunications" (loven), der giver France Telecom eneret til at etablere teleinfrastrukturer for almenheden.

Det hedder i artikel L.34, at kun tjenester, der stilles til rådighed for almenheden, er omfattet af loven. I lovens artikel L.32, stk. 7, defineres reserveret taletelefoni som kommerciel udnyttelse af direkte tidstro taletransmission mellem brugere, der er tilsluttet termineringspunkter på et telenet. Alle andre tjenester, der stilles til rådighed for almenheden, er liberaliserede, idet de dog enten skal anmeldes eller godkendes⁶⁰, hvis der er tale om tjenester på 5 Mbit/sek. eller mere.

I medfør af artikel L.34, stk. 2, har France Telecom tilladelse til at levere enhver form for bæretjeneste (således defineres i den franske lov rent gensalg af pakke- og kredsløbskoblede tjenester). Andre leverandører skal søge om bevilling. Frankrig har indført yderligere bevillingsbetingelser, hvad angår tilrådighedsstillelse af sådanne bæretjenester. Det endelige udkast til dekret med henblik på gennemførelse af artikel L.34, stk. 2, om bæretjenester blev fremsendt til Kommissionen, der den 26. november 1992 besluttede ikke at gøre indsigelse mod ikrafttrædelsen. Dekretet blev formelt vedtaget den 30. december 1993 og offentliggjort i fransk lovtidende af 31. december 1993 (s. 18276). Dekretet indeholder en række betingelser, der vedrører:

- væsentlige krav
- fastsættelse og offentliggørelse af tjenestens karakteristika og dækningsområde (artikel 2)
- overholdelse af tekniske krav vedrørende adgang til tjenesten (artikel 3)
- sammenkobling med andre bæretjenester (artikel 4)
- overholdelse af de krypteringsforskrifter for data, der kræves af det nationale forsvar og hensynet til offentlig sikkerhed (artikel 5)
- loyal konkurrence.

Den tilladelse, som France Telecom har fået til at levere denne tjeneste, kan ikke overføres til datterselskaber. TRANSPAC, der er et datterselskab af Compagnie Générale des Communications (COGECOM), der igen er et 100% ejet datterselskab af France Telecom, har derfor selv måtte søge om godkendelse, og denne blev givet ved bekendtgørelse af 15. juli 1993 (fransk lovtidende af 8. august 1993, s. 11224).

Med hensyn til adskillelse af bevilling og drift (artikel 7) skal ministeren for industri, post og telekommunikation samt udenrigshandel sikre, at disse bestemmelser overholdes af de offentlige teleselskaber, og endvidere tilsikre, at reguleringen af telekommunikationssektoren på den ene side og driften af nettene og tilrådighedsstillelse af teletjenester på den anden side holdes adskilt. Ministeren udøver sine beføjelser via "Direction Générale des Postes et Télécommunications" (DGPT).

⁶⁰ Følgende virksomheder har fået en sådan godkendelse: SITA, BT, SPRINT, SLIGOS, GSI, EDT og ESPRIT TELECOM.

TYSKLAND

De retlige rammer for tilrådighedsstillelse af teletjenester findes i to tyske love, der blev vedtaget den 8. juni 1989, nemlig: Postverfassungsgesetz (PVG), der fastsætter organisation og opgaver for ministeriet for post og telekommunikation og Deutsche Bundespost Telekom; den anden er en ændring af Fernmeldeanlagegesetz (FAG), der bl.a. indeholder en definition af statsmonopolet. Denne rammelovgivning blev kraftigt ændret ved lov af 14. september 1994 (Postneuordnungsgesetz-PTNeuOG), der trådte i kraft den 1. januar 1995.

Den nye lov ændrer imidlertid ikke definitionen af de "taletelefonitjenester", der er forbeholdt DBP Telekom, skønt Kommissionen i april 1994 henledte den tyske regerings opmærksomhed på, at definitionen er bredere end direktivets. Tre forhold skal nævnes. For det første anvendes der i definitionen ordlyden "for tredjemand" i modsætning til "for almenheden". Det betyder, at tilkobling af tale for lukkede brugergrupper indgår i monoopolet. For det andet fortolkes lovens anvendelse af "tilkobling af tale" i praksis således, at monoopolet ligeledes omfatter blandet telekommunikation (tale kombineret med data eller billeder), hvis udvekslingen af tale teknisk kan adskilles fra datakommunikationen, som det er tilfældet for videotelefoni på ISDN. Endelig dækker definitionen al tilkobling af tale uden hensyn til, om talen både hidrører fra og er koblet til det offentlige net. Ifølge direktivet må kobling af tale, der hidrører fra et lejet kredsløb, eller som er koblet til et sådant lejet kredsløb, ikke reserveres.

Efter bilaterale kontakter blev det første punkt stort set først. Den tyske lov (FAG) reserverer taletlefoni til tredjemand, hvilket er mere vidtgående end taletlefoni "for almenheden", som i henhold til direktivet er tilladt. For at sikre overensstemmelse mellem den tyske lov og Fællesskabets lovgivning har den tyske minister for post og telekommunikation i stedet for at ændre loven brugt sin bevillingsmyndighed til via dekret (Verfügung) nr. 1/1993 af 6. januar 1993 og 8/1993 af 13. januar 1993 at tillade, at private selskaber leverer telefonitjenester til lukkede brugergrupper. Med dekreterne indføres en generel tilladelse (Allgemeingenehmigung), hvad angår levering af tjenester til enheder, som er økonomisk forbundet.

Med hensyn til direktivets artikel 6 foreskrives det i kapitel 29 i TKV, at der kræves en tilslutningsgodkendelse (Anschalteerlaubnis) for terminaludstyr med henblik på tilslutning til transmissionslinjers nettermineringspunkter. Kommissionen finder en sådan begrænsning i modstrid med direktivets artikel 6, da det forsinker anvendelsen af allerede godkendt udstyr, der anvendes til kobling og behandling af signaler (som f.eks. koncentratorer), med henblik på at tilslutte lejede kredsløb til det offentlige opkoblede telenet. Spørgsmålet er rejst for de tyske myndigheder, der har tilkendegivet, at den pågældende bestemmelse vil blive ophævet. Indtil ophævelsen er gennemført bevilliger ministeriet en samlet gruppebevilling (Vfg 269/1994).

De beføjelser, der nævnes i direktivets artikel 7, blev indtil den 31. december 1994 udøvet af ministeren for post og telekommunikation. Efter denne dato bistår ministeriet af et "reguleringsråd" (Regulierungsrat), der består af repræsentanter for delstaterne og det føderale parlament (Bundestag). Samtidig vil regeringens andel i DBP Telekom, der blev omdannet til et aktieselskab, fremover blive forvaltet af et selvstændigt organ, nemlig Bundesanstalt für Post und Telekommunikation (BAnst PT).

GRÆKENLAND

Grækenland gennemførte direktivet ved lov nr. 2075/92 af 21. juli 1992, der aldrig fuldt ud er trådt i kraft, da den græske regering ikke har vedtaget det dekret, der fastlægger forretningsordenen for det uafhængige organ, der ifølge loven skulle oprettes. Den 20. oktober 1994 blev loven afløst af lov nr. 2246/94. Denne lovgivning giver ikke i alle tilfælde et fuldstændigt sæt af rammer, og det vil være nødvendigt med en tillægslovgivning, der endnu ikke er blevet vedtaget.

Da den græske regering ikke i tide har vedtaget foranstaltninger til gennemførelse af teletjenestedirektivet, har Kommissionen indbragt sagen for EF-Domstolen i medfør af traktatens artikel 169.

I artikel 2, stk. 15, i lov nr. 2246/94 defineres "taletelefoni" på samme måde som i direktivet. Det hedder imidlertid i lovens artikel 3, stk. 2, at taletelefoni principielt er reserveret, og det nævnes først derefter, at alle andre tjenester er liberaliseret. Derfor er der en fare for, at reserveret taletelefoni defineres bredere i Grækenland. Endvidere er liberaliseringen af disse tjenester i medfør af denne artikel betinget af, at tilrådhedsstillingen er forenelig med en fuldstændig opfyldelse af de opgaver, der er tillagt det offentlige teleselskab OTE.

I henhold til artikel 3, stk. 2, skal liberaliserede tjenester enten hver især godkendes eller anmeldes afhængig af kapacitetsgrænsen på de anvendte lejede kredsløb. Denne grænse er endnu ikke fastsat.

Med hensyn til rent gensalg af pakke- og kredsløbskoblet datatransmission ansøgte Grækenland ved skrivelse af 7. februar 1992 om udsættelse indtil 1. januar 1996 i medfør af direktivets betragtning nr. 11. Efter vedtagelse af lov nr. 2075/92, hvor der ikke skelnes mellem pakke- og kredsløbskoblet datatransmission og andre liberaliserede teletjenester, bekræftede Grækenland ved skrivelse af 27. maj 1993, at der ikke længere forelå en ansøgning om en sådan udsættelse, og at pakke- og kredsløbskoblet datatransmission var liberaliseret.

I henhold til lov nr. 2246/94 er den uafhængige bevillingsmyndighed, der henvises til i direktivet artikel 7, den nationale telekommunikationskommission (EET), der henhører under transport- og kommunikationsministeriet. EET er den myndighed, der står for frekvenstildelinger, nummereringer, bevillinger og typegodkendelser samt for sikring af overensstemmelse med de nationale konkurrenceregler og Fællesskabets konkurrenceregler. Denne kommission er endnu ikke oprettet. Indtil dette sker, varetager ministeriet denne opgave.

IRLAND

Irland har vedtaget særlige bestemmelser for at gennemføre direktivet. Disse findes i "Statutory Instrument S.I. nr. 45 af 1992, European Communities (Telecommunications Services) Regulations 1992", der ændrer "Postal and Telecommunications Services Act" fra 1983.

Med hensyn til taletelefoni findes der i S.I. nr. 45 samme definition af "offentlig taletelefoni" som i direktivet. De eksklusive rettigheder, der indrømmes Telecom Eireann i medfør af §87 i 1983-loven er efter artikel 3, stk. 1, i S.I. nr. 45 begrænset til udbud, tilrådighedsstillelse og vedligeholdelse af de offentlige telekommunikationsnet, samt udbud, tilrådighedsstillelse og vedligeholdelse af taletelefonitjenester. Der kan i henhold til 1983-lovens artikel 111 anmodes om godkendelse af tillægstjenester med henblik på tilrådighedsstillelse af enhver anden tjeneste, herunder taletjenester for lukkede brugergrupper eller taletjenester, hvor der kun anvendes ét koblingspunkt mellem lejede kredsløb og det offentlig koblede net. Ved udgangen af 1994 var der udstedt 20 godkendelser.

I Statutory Instrument nr. 45 af 1992 fastsættes rettighederne i forbindelse med disse godkendelser, hvad angår adgang til og brug af det offentlige telekommunikationsnet. De anvendte betingelser skal være objektive, ikke-diskriminerende, og de skal offentliggøres. På samme måde foreskrives det i artikel 4, stk. 3, i S.I., at anmodninger om lejede kredsløb skal efterkommes inden for et rimeligt tidsrum, og der må ikke opstilles restriktioner for deres anvendelse bortset fra garanti for ikke-levering af telefontjenester, sikkerhed i forbindelse med drift på nettet, vedligeholdelse af nettet og, hvis det er berettiget, driftskompatibilitet for tjenesterne og databeskyttelse.

Med hensyn til kravene i teletjenestedirektivets artikel 7 er det i henhold til artikel 5 i S.I. nr. 45 ministeren for transport, energi og kommunikation, der er ansvarlig for tilsyn med Telecom Eireann.

ITALIEN

Direktivet blev indarbejdet i lov nr. 142 af 19. februar 1992 ("Legge Comunitaria 1991" - LC 1991), hvorved regeringen blev bemyndiget til i et år efter lovens ikrafttrædelse (dvs. til 6. marts 1993) at udstede en række dekretter med henblik på gennemførelsen af de EØF-direktiver, der figurerer i bilag A og B, herunder teletjenestedirektivet. Det dekret, ved hvilket teletjenestedirektivet skulle gennemføres, blev imidlertid ikke vedtaget inden for denne frist. Derfor indarbejdede den italienske regering teletjenestedirektivet i artikel 54 i lov nr. 146 af 22. februar 1994 ("Legge Comunitaria 1993").

I denne artikel gentages de særlige principper og kriterier, der skal følges ved udarbejdelsen af dekretet om gennemførelsen af direktivet, der allerede er nævnt i LC 1991. Derfor findes der fortsat en særlig godkendelsesprocedure for levering af pakke- og kredsløbskoblede datatjenester, selv om den frist, der nævnes i teletjenestedirektivets artikel 3 for indførelse af en sådan ordning, allerede var udløbet. Da rent gensalg af kapacitet nu er liberaliseret i Italien som en direkte følge af direktivets artikel 2 og 3, uden at der er indført yderligere restriktioner, vil det være nødvendigt for den italienske regering at fremkomme med særlige begrundelser, førend en genindførelse af nogen form for yderligere restriktioner på dette område kan ske.

Dekretet er endnu ikke vedtaget, og Kommissionen overvejer at indbringe Italien for Domstolen for manglende anmeldelse af gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med teletjenestedirektivet.

Samtidig er artikel 1 i den italienske postlovgivning fra 1973, hvorefter "teletjenester ... udelukkende henhører under staten" stadig gældende, selv om det foreskrives i direktivets artikel 2, at denne artikel samt andre bestemmelser om statsmonopol på teletjenester skal ændres, således at private teleselskaber får ret til at levere teletjenester med undtagelse af nøje definerede områder, der forbeholdes staten. I henhold til den italienske rammelovgivning er det kun tilladt at levere de tillægstjenester, der står opført i artikel 3, stk. 2, i den nationale telekommunikationslov, der blev vedtaget ved ministeriel anordning den 6. april 1990.

Imidlertid fandt den italienske konkurrencemyndighed (Autorità Garante) i beslutning af 10. januar 1995, uanset bestemmelserne i ovennævnte lov, at Telecom Italias afvisning af at stille lejede kredsløb til rådighed for et privat selskab, der ønskede at udbyde teletjenester, der i henhold til direktivet er liberaliseret, er misbrug af en dominerende stilling, og anmodede Telecom Italia⁶¹ om inden for 90 dage at fremlægge de foranstaltninger, der var truffet for at fjerne konkurrencebegrænsende adfærd på markedet for teletjenester til virksomhedsnet/lukkede brugergrupper, herunder potentielle private net. Konkurrencemyndigheden lægger teletjenestedirektivets artikel 1 og 2 til grund for denne beslutning. Telecom Italia har appelleret beslutningen.

Med gennemførelsen af lov 58/92 om omorganisering af telekommunikationssektoren blev bevilling og drift i princippet adskilt, idet ministeriets driftsinstanser, ASST, blev overført til IRITel, der er et selskab i IRI-koncernen. I øjeblikket behandler det italienske parlament lovforslag nr. 359 om "bevillingsmyndigheder for tjenester i almenhedens interesse", som, hvis den vedtages, bl.a. vil føre til oprettelsen af en tilsynsinstant for post og telekommunikation. Der er imidlertid endnu ikke fastsat en dato for vedtagelsen.

LUXEMBOURG

Der blev i 1990 vedtaget to love for at gennemføre direktivet, nemlig forordning (Règlement grand-ducal) af 3. august 1990 om generelle regler for offentlige teletjenester og forordning af 8. oktober 1990 om offentlig telefонтjeneste, lejede telekommunikationskredsløb, offentlig "luxpac"-tjeneste, offentlig alarmtransmissionstjeneste og en offentlig automatisk telefонтjeneste "Serviphone".

Ved skrivelse af 22. oktober 1991 meddelte de luxembourgske myndigheder, at de påtænkte at ændre definitionen af "basistelefontjenester" i forordningen og tilføje vendingen "for offentligheden".

Ved lov af 20. februar 1992 blev det tidligere "Administration des P&T" omdannet til en offentlig virksomhed med selvstændig retsevne for at opfylde betingelserne i direktivets artikel 7 om adskillelse af de bevillingsmæssige og driftsmæssige funktioner. Ministeren for post og telekommunikation fører tilsyn med oprettelse og drift af telekommunikationsnet.

⁶¹ Telecom Italia blev oprettet den 18. august 1994 efter fusion af SIP, Italcable, IRITel, Telespazio og SIRM.

NEDERLANDENE

Basislovgivningen på telekommunikationsområdet (lov nr. 520 om telekommunikationsfaciliteter (Wet op de Telecommunicatievoorziening) ("WTV") af 26. oktober 1988, der trådte i kraft den 1. januar 1989, var udarbejdet, før Kommissionen offentliggjorde sin grøn bog i 1987. Derfor anvendes der i loven en terminologi, der klart afviger fra terminologien i direktivet.

Reserveret taletelefoni defineres i artikel 2 i dekret nr. 551 af 1. december 1988, der indeholder en fortegnelse over KPN's (Koninklijke PTT Nederland) obligatoriske tjenester. Ifølge definitionen er den reserverede tjeneste ikke begrænset til en tjeneste, der leveres på kommerciel basis. Dernæst er monopolet ikke begrænset til taletelefoni "for offentligheden". Endelig tages der i definitionen ikke højde for, om leveringen af tjenesten medfører anvendelse af to forbindelsespunkter på de pågældende lejede kredsløb. Disse emner er blevet diskuteret på bilaterale møder mellem de nederlandske myndigheder og Kommissionens tjenestegrene. Som følge heraf offentliggjorde de nederlandske myndigheder den 30. maj 1994 en meddelelse, hvorefter det er tilladt at levere taletjenester til lukkede brugergrupper. Man diskuterer imidlertid stadig tilrådgivningsstilling af taletelefoni via lejede kredsløb, hvor der kun anvendes en forbindelse på ét offentlige opkoblede net.

Ministeriet for transport og offentlige arbejder (Verkeer en Waterstaat) har det bevillingsmæssige ansvar på telekommunikationsområdet, og det kan udstede detaljerede instruktioner til KPN om gennemførelsen af de generelle direktiver (BART) og de forpligtelser, der følger med de obligatoriske tjenester. Dette ministerielle ansvar omfatter ligeledes den generelle takstpolitik for offentlige telekommunikationstjenester (hvilket i praksis kan sidestilles med "price capping" i Det Forenede Kongerige).

PORTUGAL

Som for Nederlandenes vedkommende blev rammelovgivningen for telekommunikation i Portugal vedtaget før direktivet. "Rammelov om oprettelse, forvaltning og drift af teleinfrastrukturer og -tjenester" (lov 88/89 ("rammelov")) blev vedtaget den 11. september 1989, dvs. før vedtagelsen af direktivet. Dette forklarer i nogen grad, hvorfor den anvendte terminologi ofte varierer kraftigt fra terminologien i direktivet. Rammeloven, herunder især skellet mellem supplerende tjenester og tillægstjenester, er i højere grad teknologibaserede end tjenestebaserede.

Hvad angår reserverede tjenester, findes der i den portugisiske lovgivning en bredere definition af tjenester, hvis tilrådgivningsstilling er forbeholdt offentlige bærebølger, end i Kommissionens direktiv. For det første defineres "telekommunikation til offentligheden" i rammelovens artikel 2, stk. 2, som tjenester, der skal opfylde de almene kollektive behov i forbindelse med transmission og modtagelse af informationer. Det er en bredere definition af begrebet offentlighed end i direktivet. Rammelovens artikel 2, stk. 3, indeholder ganske vist en fortegnelse over telekommunikation til privat brug, og punkt h) i denne fortegnelse omfatter "anden kommunikation, der er reserveret særlige grupper i offentligheden eller private enheder ifølge en af regeringen udstedt tilladelse i henhold til traktater, internationale aftaler eller særlovgivning". Imidlertid har den portugisiske regering ikke efter lovens ikrafttrædelse vedtaget den nødvendige lovgivning for at

liberalisere taletelefoni eller telextjenester til lukkede brugergrupper. I september 1991 meddelte den portugisiske regering, at den for at løse dette problem havde vedtaget en ministeriel bekendtgørelse (diploma) om private net. Ved skrivelse af 18. november 1993 bekræftede de portugisiske myndigheder, at spørgsmålet stadig var under behandling, og på et efterfølgende bilateralt møde den 31. januar 1994 blev der ikke fremsat yderligere løfter om tidsfrister.

For det andet er taletelefoni i den portugisiske lovgivning defineret bredere end i direktivet. I rammeloven defineres taletelefoni ikke. Definitionen er indeholdt i artikel 1 i den tidligere forordning om offentlig telefontjeneste, der findes som bilag til dekret (Decreto-Lei) 199/87 af 30. april 1987. I rammeloven omtales den tekniske drift af et abonnementsbaseret adgangssystem, der defineres som samtlige de transmissionsmedier, der befinder sig mellem et nettermineringspunkt og det første koncentrations-, bearbejdnings- eller opkoblingsknudepunkt, uanset om dette "adgangssystem" er et lejet kredsløb eller et offentligt opkoblet net; i definitionen nævnes heller intet om, hvor mange koblinger til det lejede kredsløb der kan anvendes.

Et tredje punkt er bevilling af driftstilladelser. I medfør af direktivet kan medlemsstaterne underkaste levering af teletjenester en godkendelsesprocedure, der kun må have til formål at sikre overensstemmelse med de i direktivet nævnte væsentlige krav. Imidlertid omfatter den portugisiske godkendelsesordning andre forpligtelser.

De liberaliserede tjenester er opdelt i to kategorier: "supplerende teletjenester" og "tillægstjenester", der er defineret ud fra et teknisk kriterium, nemlig brug af egen infrastruktur, herunder koncentrations-, bearbejdnings- og opkoblingsknudepunkter. Derfor falder de fleste liberaliserede tjenester inden for kategorien faste supplerende tjenester. De to typer tjenester er underlagt forskellige godkendelsesbetingelser.

I henhold til direktivets artikel 4, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at der ikke gælder restriktioner for brugen af lejede kredsløb, bortset fra restriktioner, der kan tilskrives væsentlige krav eller et taletelefonimonopol. Artikel 14 i rammeloven synes mere restriktiv, da den kun tillader brug af lejede kredsløb til teletjenester, hvis det er til abonnentens eget brug eller til tilrådighedsstillelse af supplerende tjenester og tillægstjenester, og der kræves endda tilladelse til fælles brug af lejede kredsløb.

Portugal hævder, at ordningen for supplerende tjenester (Portaria 930/92) er i overensstemmelse med direktivets artikel 3. Problemet er imidlertid endnu ikke løst.

I 1989 adskilte de portugisiske myndigheder bevilling og drift. I medfør af rammeloven er ministeriet ansvarligt for at overvåge og kontrollere telekommunikationsområdet. Dette omfatter planlægning og koordinering af den nationale offentlige infrastruktur og tjenester, der anses for obligatorisk.

I praksis er bevillingsfunktionerne uddelegeret til det portugisiske institut for kommunikation (ICP), således at ministeriet fører tilsyn med instituttet og godkender de foranstaltninger, som det foreslår.

SPANIEN

Ley de Ordenación de las Telecomunicaciones ("LOT"), lov nr. 31/1987 af 18. december 1987 er gældende lov på telekommunikationsområdet i Spanien. I lyset af direktivet blev LOT ændret ved lov nr. 32/1992 af 3. december 1992, der begrænsede reserverede tjenester til den basale telefontjeneste, telex og telegrammer, og ved kongelig anordning 804/1993 af 28. maj 1993, der gennemfører artikel 3 i direktivet, hvad angår basale datanettjenester.

Som det har været tilfældet i visse andre medlemsstater, har det væsentligste problem i forbindelse med direktivets gennemførelse været definitionen af taletelefoni og følgelig reserverede tjenester. I LOT defineres "basal taletelefoni" i artikel 15 i bilaget på samme måde som "taletelefoni" i direktivet. På grundlag af en klage fremsat af Kommissionen ser det imidlertid ud til, at de spanske myndigheders fortolkning af denne definition ikke er så klar, og at det, selv om definitionen findes i loven, vil være nødvendigt at udstede en gennemførelsesforordning for nærmere at definere Telefónicas taletelefonimonopol. Denne definition er endnu ikke vedtaget.

Spanien anmodede oprindeligt om en forlængelse af perioden for eksklusive rettigheder til rent gensalg, således som det i henhold til direktivets betragtning nr. 11 er tilladt, men denne anmodning blev ikke fastholdt. Med hensyn til koncessionsbevillinger til tilrådighedsstillelse af pakke- og kredsløbskoblet datatransmission, blev der ved kongelig anordning af 28. maj 1993 indført en ordning herfor. Udkastet blev anmeldt til Kommissionen, men i den vedtagne tekst er der ikke taget højde for alle Kommissionens bemærkninger. Problemer i den forbindelse, herunder ordningens anvendelsesområde, drøftes stadig med de spanske myndigheder.

De bevillingsmæssige beføjelser, der nævnes i direktivets artikel 7, er tillagt generaldirektoratet for telekommunikation (DGT). DGT blev oprettet ved kongelig anordning af 19. juni 1985. Det giver koncessioner, tilladelser og administrative bevillinger, hvad angår udstyr og tjenester. Generaldirektøren for telekommunikation er imidlertid samtidig regeringens repræsentant i bestyrelsen i Telefónica. Han har ret til at nedlægge veto mod bestyrelsens beslutninger ud fra hensynet til almenvellet. Endvidere giver artikel 15 i LOT mulighed for, at regeringen udnævner yderligere fem bestyrelsesmedlemmer.

DET FORENEDE KONGERIGE

Den gældende lovgivning for teletjenester er "Telecommunications Act" fra 1984, der blev vedtaget før Kommissionens grønbog og direktivet. Lovens anvendelsesområde er blevet udvidet med udgangspunkt i hvidbogen fra 1991, hvilket medførte ændringer til eksisterende bevillinger, udvidelse af kabelbevillinger til også at omfatte tilrådighedsstillelse af taletelefonitjenester og meddelelse af nye bevillinger.

Generelt har lovgivningen i Det Forenede Kongerige været forud for Kommissionens direktiv. F.eks. blev BT's eksklusive rettigheder til at levere teletjenester efter direktivets artikel 2 ophævet i Det Forenede Kongerige ved artikel 2 i "Telecommunications Act" fra 1984. I medfør af artikel 5 skal alle personer, der ønsker at udnytte et telekommunikationssystem, have en bevilling (enten en individuel bevilling eller en gruppebevilling).

Hvad angår bestemmelserne i direktivets artikel 4, giver loven ingen præcis definition af infrastruktur, som f.eks. i den tyske og nederlandske lovgivning. I lovens artikel 4 defineres "telekommunikationssystem" som: et system til transmission, ved hjælp af elektrisk, magnetisk, elektromagnetisk, elektrokemisk eller elektromekanisk energi, af

- tale, musik eller anden lyd
- visuelle billeder
- signaler til overførsel (både mellem personer, ting eller personer og ting) af alle meddelelse undtagen i form af lyd og visuelle billeder
- signaler til styring eller kontrol af maskiner eller apparater.

Den kompetente minister henviser til visse af disse systemer som "offentlige telekommunikationssystemer". Operatører af offentlige telesystemer godkendes ved individuelle bevillinger og opnår generelt status som offentlige teleselskaber (PTO). Ca. 20 operatører af permanente offentlige transmissionslinjer har fået sådanne bevillinger, og der er givet koncession til 126 kabel-tv-selskaber.

"Telecommunications Act" fra 1984 samt "Wireless Telegraphy Act" fra 1949 sikrer ligeledes at de bevillingsmæssige funktioner, der er nævnt i artikel 7, udføres uafhængigt af teleselskaberne. Dette sker i høj grad via OFTEL, der er en ikke-ministeriel regeringsinstans under generaldirektøren for telekommunikation, der så længe mandatet varer, ikke er underkastet ministerielt tilsyn.

SVERIGE

Der har aldrig eksisteret et lovligt monopol på telekommunikationsområdet i Sverige. Den faktiske eksistens af Telia's monopol (det daværende "Televerket") var en følge af forretningsmetoder.

Det nuværende sæt af rammer for telekommunikation fremgår af "Telekommunikationsloven" fra 1993 (Telelagen). Ifølge denne lov er det ikke muligt at opnå en eksklusiv ret til at levere teletjenester (artikel 2.1 og 4). Ethvert teleselskab har ret til at opnå tilladelse og til at levere teletjenester. Afslag skal begrundes, og lovens artikel 37 fastslår, at en appel i forbindelse med et afslag kan blive indgivet for den udøvende appeldomstol.

Der kræves alene tilladelse i forbindelse med drift af offentlige net og tilrådighedsstillelse af lejede kredsløb. Andre tjenester er kun underlagt en registreringsprocedure.

Der er ingen begrænsninger i adgangen til at forarbejde signaler før og efter en udsendelse via det offentlige net (artikel 6.1). Endvidere er der ikke tale om nogen form for diskrimination, hverken hvad angår betingelserne for anvendelse eller hvad angår den forlangte betaling (artikel 6.2).

Med hensyn til adskillelsen af de bevillingsmæssige og driftsmæssige funktioner (direktivets artikel 7) er Telestyrelsen ansvarlig for, at bestemmelserne overholdes af samtlige teleselskaber. Telestyrelsen blev oprettet den 1. juli 1992. Bestemmelserne vedrørende styrelsens virke fremgår af Forordning 1992:895. Styrelsen kan vedtage sanktioner, herunder omstøde bevillinger, over for teleselskaber, der ikke handler i overensstemmelse med deres forpligtelser.

Styrelsen ledes af en generaldirektor der er under tilsyn af en bestyrelse, der udpeges af regeringen. Telestyrelsen er desuden ansvarlig inden for forsvarsområdet. Styrelsen finansieres gennem afgifter opkrævet på grundlag af bevillingshavers og andre registrerede parters bruttoomsætning.

Det største teleselskab i Sverige er Telia, der blev omdannet til aktieselskab med begrænset ansvar den 1. januar 1993 i overensstemmelse med Lov 1992:100. Selskabet er 100% offentligt ejet og kontrolleres af Ministeriet for Transport og Kommunikation.

ØSTRIG

Østrig har hovedsagligt gennemført Direktivet gennem dets telekommunikationslovgivning (Fernmeldegesetz) Nr. 908/1993, der trådte i kraft den 1. april 1994. Østrig har dog endnu ikke anmeldt lovens endelige gennemførelsesbestemmelser eller de generelle betingelser for anvendelsen af offentlige net.

Reserveret teletjeneste er defineret i lovens artikel 44(2) og 2(6). Definitionen er ikke helt i overensstemmelse med Direktivets definition. Dog kræves der ikke bevilling i forbindelse med tilrådighedsstillelse af liberaliserede tjenester. Betingelserne for adgang til det offentlige net og anvendelse af lejede kredsløb vil, i henhold til lovens artikel 44(6), blive fastsat under de generelle betingelser for anvendelse (Geschäftsbedingung).

Det offentlige teleselskab er Post og Telegrafforvaltningen (Post und Telegraphenverwaltung - PTV).

FINLAND

Basisrammelovgivningen på telekommunikationsområdet er Telekommunikationsloven 87/183 (Teletoimintalaki), der blev ændret i 1988, 1990 og 1992.

Inden for denne rammelovgivning findes der ingen yderligere specielle eller eksklusive rettigheder vedrørende tilrådighedsstillelse af teletjenester, herunder taletelefoni, i Finland. Hele telekommunikationssektoren er blevet åbnet for konkurrence. Offentlige telenet bliver drevet af organisationer, der er i besiddelse af en driftstilladelse udstedt af regeringen.

Lovens artikel 10 indeholder kontraktbævers rettigheder og forpligtelser, særligt for så vidt angår retten til at leje kredsløb samt at anvende dem til tilrådighedsstillelse af teletjenester, eller gennudle dem til andre.

Offentligt tilkoblede datakommunikationer er alene underlagt anmeldelse (lovens artikel 5(2)). I 1994 eksisterede der 63 selskaber med driftsbevilling og 13 anmeldte selskaber, der drev offentligt tilkoblede datakommunikationer.

Lovens artikel 18-23 overlader det generelle opsyn med og fremme af telekommunikation til Ministeriet for Transport og Kommunikation. Den daglige håndhævelse af loven for telekommunikation er imidlertid overladt til Centeret for Administration af Telekommunikation, der er en styrelse under Ministeriet for Transport og Kommunikation. Principielt bliver omkostningerne i forbindelse med driften af styrelsen dækket gennem bevillings- og inspektionsafgifter.

Telecom Finland er 100% statsejet men drives i passende afstand fra Ministeriet for Transport og Kommunikation, selvom såvel bestyrelsesmedlemmer som den overordnede ledelse udpeges af regeringen.

**LISTE OVER DE NATIONALE BEVILLINGSORGANER
INDEN FOR TELEKOMMUNIKATION**

Oversigten over medlemsstaternes rammelovgivning i bilag I er udarbejdet på grundlag af de oplysninger, der officielt er fremsendt til Kommissionen.

Ønskes yderligere oplysninger, kan de nationale bevillingsmyndigheder i de enkelte medlemsstater kontaktes. Nedenfor gives den fulde adresse på disse myndigheder, således som offentliggjort i EF-Tidende nr. C 277 af 15. oktober 1993, s. 9.

Belgien	Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) Avenue de l'Astronomie 14 1000 Brussels
Danmark	Telestyrelsen Holsteingade 63 DK-2100 København Ø
Tyskland	Bundesministerium für Post und Telekommunikation Postfach 80 01 D-53005 Bonn
Grækenland	Ministry of Transport Sygrou 49 Athen
Spanien	Dirección General de Telecomunicaciones 5a. planta Plaza de Cibeles S/N E-28701 Madrid
Frankrig	Direction générale des Postes et Télécommunications 20, avenue de Ségur F-75700 Paris
Irland	Department of Transport, Energy and Communications Scotch House Hawkins Street Dublin 2

Italien	Ispettorato generale delle telecomunicazioni Viale Europa 190 I-00144 Rom
Luxembourg	Ministère des Communications 18, montée de la Pétrusse L-2945 Luxembourg
Nederlandene	Ministerie van Verkeer en Waterstaat Hoofddirectie telecomunicatie en Post Postbus 20901 NL-2500 EX 's Gravenhage
Portugal	ICP Av. José Malhoa Lote 1683 P-1000 Lissabon
Det Forenede Kongerige	DTI 151 Buckingham Palace Road London SW1W 9SS
Sverige	Telestyrelsen (Telecom Agency) Box 5398 S-10249 Stockholm
Østrig	Bundesministerium für öffentliche Wirtschaft und Verkehr Kelsenstraße 7 A-1030 Wien
Finland	Telehallintokeskus Vattuniemenkatu 8 A PL 53 SF-00211 Helsinki

ISSN 0254-1459

KOM(95) 113 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

08 15

Katalognummer : CB-CO-95-144-DA-C

ISBN 92-77-87689-1

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

43